

Spejdernes Magasin

Vor Ungdom

NR. 11
2 AARG

AUGUST
1918

HARALD BØRGESSEN

(OLAF BARFOED)

SPORTSFORRETNING

FREDERIKSBERGGADE 28 - KØBENHAVN B. - TLF. 869

anbefaler sit righoldige Udvalg af

Rekvisitter til Lejr-Udrustning:

Vindjakker - Gamascher - Rygsække - Spisebestik - Kogekar - Termosflasker
- Feltflasker - Telte - Soveposer - Fodbolde - Luftbæsser - Lommeknive - Dolke
- Lommelamper - Gymnastikapparater - Skibsmodeller - Fiskerekvisitter.
= Rekv. til Fægtning og Boksning. =

D · E · C

AKTIESELSKABET

DANSK-ENGELSK CAMEL FABRIK

ODENSE

Chic Fløde Caramel

Hof Fløde Caramel

D.E.C Creame Caramel

Blacks Toffee Stange

Velsmagende og meget nærende. Anbefales til Spejderudflugter.
Faas overalt eller direkte fra Fabrikken.

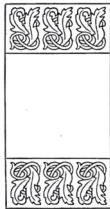
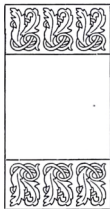
SPEJDERNES · MAGASIN VOR · UNGDOM

2. Aarg.

AUGUST 1918

Nr. 11

ENGELSKE SØSPEJDERE UNDER KRIGEN

Søspejderne anvendes i England til Kystbevogtning. Deres Pligter er mange og forskellige. Patruljedisciplinen er meget streng, og Spejderne maa ud i alt Slags Vejr.

Hver Søspejderpatrulje har en LogeBog, hvori indføres en Skildring af hvert Skib, som sejler forbi i Dagens Løb, og alle Enkeltheder, der er værd at opnotere vedrørende den daglige Rutine, saarsom Fund af Vraggods paa Strandbredden. Spejderne lærer alle Morse- og Semaphorsystemet og mange af dem er dygtige Maskinskrivere og Telegrafister.

Vort Billede til venstre viser Spejdere, der modtager en Budskab fra en Topedobaadsjager. Billedet til højre viser en Søspejder paa Vagt udenfor sit Læhus.

Udgivet af »Det danske Spejderkorps«.

Red.: OVE HOLM, exam. polyt., Strandvej 31, Str., Telf. Str. 186 x.

Forretningsfører: TORBEN FREDERIKSEN, stud. jur., Strandvej 110, Hellerup. Telf. Hellerup 1313
Ekspedition og Administration: Steen Hasselbalchs Forlag, Købmagergade 26, K., Telefon Centr. 12240

Hans Jørgensen Bogtrykkeri, Flisstræde 40, København.

MAGASIN
NORD

SKOLE-URE

SKOLE-TASKE

for Piger: Kr. 8.00, 10.00, 14.00,
20.00, 28.00

for Drenge: Kr. 5.50, 7.00, 10.00,
12.00, 16.00, 25.00

(som Tegn.), vandtæt engelsk Stof.
Meget praktisk Kr. 4.50

FLYVNING. For første Gang foreligger her paa Dansk en letlæselig og virkelig instruktiv Bog om Flyvning. I foreliggende Bog fortæller en af vore egne Flyvere, Løjtnant J. Foltmann, alt det om Flyvning, som Menigmand kan have Interesse for. Forfatterens egne Erfaringer er lagt til Grund, og i populære Form rediger han for: Flyvemaskinens Historie; Hvorledes man konstruerer en Flyvemaskine; Flyvemaskinens Indretning; Hvorledes man lærer at flyve; Orientering i Luften og Aarsager til Ulykker; Flyvningens Tidsalder og et Perspektiv af Fremtiden. Teksten er understøttet af et rigt Billedstof, ca. 100 Fotografier og Tegninger, bl. a. en Del luftfotograferede Fugleperspektiver af København.

Foltmann: Flyvning faas i alle Boglader og koster 4 Kr.

Illustration af en anden bydel, set fra et andet perspektiv.

Prima
Chesterfield-Lædermøbler
og engelske do. med Gobelinstof.
Specialitet: Overpolstrede Møbler.

A. VELDEN,
Strandvej 187. Telef. Hørlup 75.

Illustration af en anden bydel, set fra et andet perspektiv.

Elis Mellerup

Strandvej 168. Telef. Hørlup 759

Cigarer, Tobak, Cigaretter

P. Wolff. — Horwitz & Kattand.
A. M. Hirschprung & Søgaard m. m.

Spejder-Litteratur

dansk og udenlandsk

Vor Frue Boglade

Carl Thomsen

Norregade 13

DANMARKS POPULÆRESTE
UGEBLAD

Læs hver Uge om
Knold og Tots
eventyrlige Bedrifter.

EINAR HARCK,

Bog- og Papirhandel
FIOLSTRÆDE 88 (Hj. af Nørrevold)

Nye og brugte

SKOLEBØGER

Telefon 9148

Telefon 9148

TELTE vandtæt imprægneret
Teltduk
amerikansk Armyduk
J. NIELSEN, Nørrebrogade 32, TELEFON 6631

Løverandør 111

Københavns Div.

NEYE
VIMMELSKAFTET 28

Rygsække

Forskellige Størrelser og Kvaliteter fra
Kr. 2.50

SILD PAA 2 MAADER —

Jeg har en sød lille Kusine, der siger, at Sild er det dejligste, hun ved — i denne Verden. Og efter at have spist hendes lille Middag paa 2 Retter Mad, er jeg lige ved at sige det samme.

Middagen bestod af Sild — først Sild og saa Sild. De første Sild var kogt, de sidste stegt. Det var for Variationens Skyld.

»Ser du«, sagde hun, »saaledes laver man en Middag« — og for at foregive Indtrykket tog hun en ny Hat paa mellem Retterne.

Vi sad lidt og saa paa Solen, der var ved at gaa ned i Havet paa den anden Side Lejren, og lige i det Øjeblik den forsvandt sagde min Kusine: »Den koster for Resten 80 Øre, alt iberegnet«. — Det var Middagen, hun mente.

»Sig mig, Frøken«, sagde jeg til den Dame, der sad til højre for mig, »hvad er Deres Mening om Sild?« —

Og Frøkenen saa drømmende ud over Havet og begyndte —

»Två stora, glänsande sillar stod och språkade i det solmättade vatten vid Hornbäcks strand. »Säg mig«, sade den ena, »vill du helst bli kokt eller stekt, när du kommer upp i det nästa livet?« — »Ja«, svarade den andra tankfullt, »det är nu inte så lätt att säga, när man

inta prövat något. Men jag tänker mig, att stekt skulle vara det licksaste. Tänk dig det doftande, härliga smörat, man ligger och fräser i!« — »Ja, det var nog angenämt«, sagde den andra, »men jag tyckes nu, det vare mer estetiskt att bli kokt. Då behöver man ej uppoffra sin härliga skiftande färg! Man ligger lika glänsande och fin som förut!« —

Her lagde den tredje af Lejrens kvindlige Beboere sin Krykke temmelig ublidt fra sig og tog et Spil Kort op af Lommen — og paa en væltet Kasse tog vi tavse og med Gravens Alvor fat paa Bridgesspillet.

Men den Aften og den næste igen og Dagen, der fulgte, tænkte jeg ikke paa andet end Sild. Og den tredje Dags Aften var det, jeg traf Amerikaneren.

»Hvad mener De om Sild, Sir?« spurgte jeg ham.

»Hvordan mener De?«

»Stegt eller kogt?«

Manden saa indædt rasende paa mig. »Jeg er tin-dren—de ligeglads« sagde han. »Og vil De saa ikke sige mig, hvad i Alverden det skulde interessere Dem?«

»Det var min Mening at fortælle mine Drenge, hvad de mente om det Spørgsmaal —«

»Deres Drenge!« — Amerikaneren rejste sig og gav sig til at gaa op og ned ad Gulvet, hurtigt og energisk og med Hænderne knyttede i Lommerne. —

»Nu skal jeg sige Dem én Ting. De ved godt, at jeg er en Mand, der har arbejdet mig selv op. Jeg begyndte som Bladbud. I Dag er jeg ikke alene en af Verdenspressens mest læste Penne, men ogsaa en af dens bedst betalte.

Jeg er naaet hertil, fordi jeg vilde naa det, og fordi jeg har brugt min Tid — men ikke til at se paa Solsnedgange og spille Bridge eller lægge Mærke til, om det var det eller det, jeg spiste.

Og tror De Schwab har —!

De skulde fortælle Deres Drenge Schwab.

Ved de hvordan han begyndte. Da han var 12 Aar kørte han Deligencen mellem Cresson og Looretto, to Smaabyer i Pensylvanien. Tror De, det var morsomt — saadan Dag ud og Dag ind over den samme Strækning? Men han gik op i det med Liv og Sjæl — det er det, der er Sagen. — Der var ikke et Hul i Vejen, uden han nok skulde opdage det i Tide og faa Hjulene kørt udenom.

»Du kører nok omhyggelig, min Vens«, var der en Dag en Bradsdøck-Købmand, der sagde til ham.

»Ja, Sir«, svarede Dreene, »naar jeg kører, saa kører jeg«.

Det er denne Dreng, som De forenede Stater i disse Dage har overdraget Ledelsen af hele sit Skibsbygningsprogram.

Og hvorfor? Fordi Krigens lykkelige Gennemførelse efter vor Mening staar og falder med en ordentlig Løsning af dette Program. Der skal Skibe og Skibe til, for at vi kan slaa Fjenden. Vi maa kunne bygge Skibe hurtigere end hans

Undervandsbaade kan sænke dem. Og til at løse denne Opgave behøvede Staterne netop en Mand som Charles M. Schwab — en Mand, der hele sit Liv igennem havde »kørt, naar han kørte«.

Ja, fortæl De Deres Drengene noget om ham! Her er virkelig for en Gangs Skyld noget at tage efter. Schwab havde ikke noget som helst andet end sine tomme Hænder, da han begyndte — men han havde 3 vidunderlige Egenskaber: glubende Videbegærlighed, Mod til at tage fat, Vilje til at kaste sig ud i Opgaverne og give sit bedste i alt, hvad han tog fat paa.

Han gav sit bedste i det lille job, og det førte til et bedre. Han gav sit bedste i det bedre job, og det skaffede ham et, der var bedre endnu. Trin for Trin kom ham op, helt ned fra Bunden, ikke ved Held, ikke ved at blive taget under Armene, ikke ved Begunstigelse, Charlie Schwab arbejdede — og den Hæder, Verden har tildelt ham, er Arbejdets.

»Den sikreste Maade at være paa Højde med sit Job«, har Schwab sagt, »er at arbejde en lille Smule haardere end en hvilkensomhelst anden, der har fat i den samme Opgave. Og skal jeg sige min Mening, er det bedste, en ung Mand, der vil frem, kan gøre, at give al sin Tid, al sin Energi til Arbejdet — almindeligt haardt Arbejde«.

»Take«, sagde jeg til Amerikaneren, »De er ikke behagelig i Dag, men De har Ret« — og jeg skyndte mig hjem for at fortælle jer om Charles M. Schwab.

Charles

NORDISK SPEJDESPORT

Vi bringer her et Brev fra den norske Spejderchef og opfordrer jer kraftigt til at skrive til jeres norske Spejderkammerater.

Kjære danske speidere!

Her er en mængde norske gutter som gjerne vil gjøre Eder bekjendskab pr. korrespondance. — For øieblikket sidder jeg inde med navn og adresse paa ca. 80 norske speidere, som søker en kammerat i Danmark at korrespondere med.

Jeg er sikker paa, at I vil finde gode venner blandt spejderbrødrene her i Norge, og faa megen glæde av bekjendskabet. — Send mig blot et kort med opgivende av navn, adresse, alder og stilling i troppen. — Men gjør det snarest. — Min adr. er: Rosenkrantzgt. 3, Bergen.

Med Spejderhilsen

F. W. Rieber-Mohn

FRA SVERIGE

Norrköping, den 30/5 1918.

Högtärade Mottagare!

Jag har med nöje läst brevet i Sveriges Scoutförbunds tidning »Scouten«, och är mycket intresserad av brevväxling med danska Spejder-Kamrater. Vore jag mycket tacksam få adress på en spejder i 15 års aldern, helst patrulledare.

Med utmärkt högak

Bertil R. Peterson,
Vattengatan 31,
Norrköping.

UDSTILLING AF MEDICINSKE PLANTER

Jeg var forleden oppe i Udstillingen i »Bt Centralen« for at fryde mig over den nydelige, lille Udstilling af medicinske Planter.

Men det, der gjorde stærkt Indtryk paa mig, var Opslagene paa Væggene. Her har I et Par af dem.

»Med de nuværende Priser paa tørrede Medicinalplanter repræsenterer Danmarks Forbrug af disse Varer 3 à 400 000 Kr., en Sum der kan komme Landets egne Børn til Gode.«

»Alene fra Lærere modtager Petersen-Kock ugentlig i denne Tid for ca. 1000 Kr., en Sum, der kommer Lærere og Børn til Gode, idet Lærerne tørre de Planter, Børnene indsamler.«

Vi bringer længere henne i Bladet en Artikel af Hr. Petersen-Kock.

5 KR. I PRÆMIE

Nu kommer Tiden, da I rykker i Nældelejr for skiftevis at brænde jeres Fingre paa Nælderne og paa Gløderne ved Baalet. Og i næste Nummer af »Vor Ungdom« vilde vi jo gerne bringe jer nogle Billeder fra »Nældehosten«. Landet over, ligesom vi senere skal bringe Billeder fra »Kartoffelhosten«.

Vi er et agerdyrkende Land herhjemme, og Spejderne ikke mindst — saa tag nu nogle gode Fotografier som Minder fra jeres Agravtilværelse og send os dem senest den 18. August.

5 Kroner i Præmie for det bedste Nældebillede.

2. Vesterbro Trop paa Tangarbejde.

Den 25. Marts modtog Troppens 1. Patrulje (6 Spejdere) den Opgave at anstille Forsøg over Arbejdet ved Fremstilling af Tangaske.

1. og 2. Paaskedag tog Patruljen af Sted til Fabrikant Smith's Villa »Hedehi« beliggende 10 Minutters Gang Syd for Jæger Kro ved Køge Bugt. 1. Paaskedag samlede vi ca. 3 Tons vaadt Tang op og spredte det ud til Tørring paa en nærliggende Grund. 2. Paaskedag var Resultatet ca. 2 Tons. Det blev gjort paa følgende Maade: Hver Mand med sin Greb begyndte helt ude ved Vandskorpen at kaste Tangen foran sig længere op paa Land, indtil vi tilsammen havde en mægtig Pølse vaadt Tang saa langt oppe, at vi kunne køre med Trillebør. Med 2 Mand til 1 Trillebør kørtes saa Tangen hen paa Tørrepladsen, hvor vi læssede af Børfuld for Børfuld i lange Rækker med god Afstand mellem de enkelte Bunker.

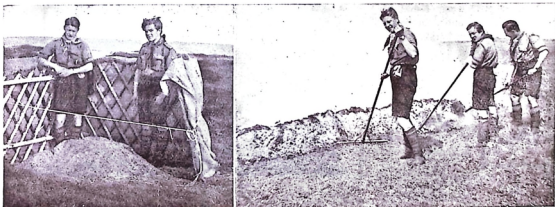
Herefter spredtes alle Bunker i et tyndt Lag over hele Pladsen. Saaledes gik den første Del af Arbejdet, og selv om vi havde Vabler i Hænderne og var mægtig omme

i Ryggen, syntes vi at være glade for Resultatet, men vi skulde faa mange Skuffelser. Industriraadets Studiekommision mente, at Tang kunde tørre paa 2—3 Uger (om Sommeren paa ca. 8 Dage). 14 Dage efter var vi dernede, men Tangen var pjadskvaad. Først 5 Uger efter Paaske var Tangen tør, og vi tog derned med Sække til at tage Asken med hjem i, men da vi ikke havde averteret i Forvejen, at der blev afbrændt Tang, forbød en stedlig Autoritet at fortsætte — vi tog nedslagne derfra.

Kristi Himmelfartsdag gik det endeligt godt. Vi samlede Tangen sammen paa samme Maade, som da det var vaadt ved at skubbe det foran os, til vi havde en stor Pølse, og saa samle den.

Brændingen foregik ved at antænde 2 ca. 6 m lange Baal. 2 Mand maatte passe hver, da der stadig skulde løftes og rodes i Baalet, de to andre var beskæftiget med at samle. Brændingen var meget langsom, vi brændte i 10 Timer, og jeg antager der var til 3 Sække i de to Bunker Aske. Komme Asken

i Sække og tage dem med kunde vi ikke, fordi den var næsten gløddende. Det blæste meget stærkt, og for ikke at al Asken skulde blæse væk, satte vi en Vindskærm for den ene Bunke og læssede den anden Bunke paa en Trillebør, men Asken var saa varm, at der gik Ild i Trillebøren, og vi havde intet andet at gøre end at køre, alt hvad Remmer og Tøj kunde holde, ud i Køge Bugt; der ligger ca. 2 Sække Aske. Der siges at den calcinerede Soda faas af Asken ved en Udvandingsproces, men det er vist ikke paa den Maade. Søndag den 12. var vi nede for at fortsætte Brændingen, men Regnen havde ødelagt hele Tegningen. Sidst i Pinseferien var vi igen paa Stedet, men Tangen var for vaad. Fra Juni begyndte Eksamenslæsningen, og vi var saaledes af Mangel paa Tid nødsaget til at holde op. Resultatet af Arbejdet er med Hensyn til Aske blevet lille, men da det var et Pionerarbejde, maa der selvfølgelig betales for den vundne Erfaring. Jeg tror at med nogenlunde gunstigt Vejr kan man i en fast Lejr

FOTOGRAF EMIL CLAUSEN, FREDERIKSBERGGADE 34.
Elegant Udformelse. Telefon 3050. Rimelige Priser.

naa at behandle 1 Tons pr. 2 Mand ved at samle Tangen til Tørring i Begyndelsen og brænde den i Slutningen af Lejrperioden. 1 Tons vaadt Tang giver ca. 40 kg Aske, der betales med 5 Øre kg. og saa-

ledes kan Troppen ogsaa paa denne Maade tjene nogle Penge. Forsøge at fremstille Aske uden for en Standslejr, mener jeg er umulig, fordi man ikke paa Forhaand kan sige: samle i Dag, brænde i Morgen, aflevere

i Overmorgen, det er nemlig Tangen og Vejret, der dirigerer.

En Deltager
2. Vesterbro Trop 1. Patrulje

VORE MEDICINSKE PLANTER.

Sidste Aar viste »Vor Ungdoms« Redaktion mig den Velvilje at optage en Artikel angaaende Indsamling af vore medicinske Planter, og der var ogsaa en Del Spejdere, der sendte mig Planter, men Resultatet var dog ad den Vej ikke særlig stort.

I Aar kan der imidlertid tjenes rigtig gode Penge ved at indsamle disse Planter, og saa er det jo et Arbejde, som enhver, der har nogenlunde Tid, burde tage sig af, idet vi ikke kan faa Medicinalvarer fra Udlandet paa Grund af Krigen, og det er jo Varer, der er saa nødvendige for de fleste af os.

Af Hensyn til Pladsen her skal jeg kun nævne nogle af de vigtigste og tillige dem, man ikke risikerer at faa for meget indsamlet af.

En Plante som Kamille, hvorfra man plukker Blomsterhovedet med en kort Stilk, kan betales med ca. 5.00 Kr. pr. kg. Den ægte Kamille er lidt vanskelig at kende. De bedste Kendetegn er dens karakteristiske Duft, som kun en anden Kamille, Skivekamillen, har, men denne mangler de hvide Randblomster.

Bukkeblade, der gror talrigt i Enge, kan betales med ca. 2.00 pr. kg tørret. Man plukker det trekoblede Blad med kort Stilk og passer paa, at der ikke kommer Græs o. lign. imellem.

Af Regnfan plukkes de gule Blomsterkurve, der betales med ca. 1.00 pr. kg.

Følfodblade maa ikke være mere

end ca. 10 cm paa hver Led og betales med ca. 0.50 pr. kg.

Den paa Heden saa almindelige Melbærris afskæres saa langt ned, som Risene bærer Blade, der afribbes, naar de er tørre, og betales med ca. 1.00 pr. kg.

Baade almindelig Malurt og Strand Malurt afskæres ved Roden tørres ophængt i Knipper. Prisen er henholdsvis ca. 0.50 og 0.60 pr. kg.

Af Nælden benyttes Bladene, Frøet, og Stænglerne. Pris: Blade 0.75, Frø 2.00 og Stængler 0.10 pr. kg.

Af Burre opgraves Roden om Efteraaret. Den renses og flækkes. Pris ca. 1.50 pr. kg.

Af Kommen, der er almindelig ved vore Landeveje, benyttes Frøet, der betales med ca. 4.50 pr. kg. Alle Planterne plukkes i tør Vejr og tørres i et tyndt Lag paa et Loft. Naar de er aldeles knastørre, sendes de Undertegnede i tørre, rene Sække.

Saafernt der er nogle af Bladets Læsere, der kunde ønske udførligere Oplysninger, kan de faa den af mig udgivne Bog, »Vore medicinske Planter« ved Indsendelse af 50 Øre i Frimærker hertil. Prisen er ellers i Bogladen 75 Øre.

P. Petersen Kock.
Randers.

FRA SVERIGE.

Fra Hjo Scoutkorps Sommerlejr 1918.

Hvis der er nogle danske Spejdere, der ønsker bytte Fotografier (Spejder-Billeder) med os, er de velkomne med deres Sendinger. Vi sender lige mange svenske Scoutfotografier tilbage. Bedst at sende nogle paa en Gang i en Konvolut som Brev. Skriv bagpaa hvad de foresendes og Aar de blev taget. Særlig ønsker vi en Samling Fotografier fra Spejderens første Tid i Danmark, altsaa 7-8 Aar gamle Spejderbilleder. Hjo Scoutkorps, Box 2, Hjo, Sverige.

Lev dit eget Liv — lev det saa rigt og frodigt, du formaar! Spind din egen Lykke paa Livets gyldne Ten med dine egne bedste Evner og lad ikke din Fremtid være afhængig af de Tanker, som andre tænker for dig, af de Handlinger, som andre vil, at du skal udføre, af det Arbejde, som andre i Begyndelsen af dit Liv gør for dig!

I vore Dage trives Dussin-Menneskene som aldrig før, og det ene Menneske ligner det andet, som var de Fabriksværer fremstillet af een og samme Maskine.

De fleste Voksnes Liv formes efter den Recept, der søger: Arbejde i saa mange Timer, Søvn i saa mange Timer, Maaltider i saa mange Timer og lutter Adspredelse og passiv Nydelse i Resten af Tiden. Livet er blevet et tomt Vase-Liv uden Indhold, og i Fritiden vil man underholdes — ellers keder man sig.

De ni Tiendedele af Menneskene er i Virkeligheden afvænnet med at leve deres eget Liv, saaledes som det burde udfolde sig efter deres Evner og deres Naturs Ejendommelighed. De er saa godt som afvænnet med at tænke, de har ingen dybe personlige Interesser, deres Samtale med hinanden er tomt Pjæt om Døgnlivets Smaa-Hændelser, og de Mønstre, de bringer til Torvs, har de aldrig selv skabt, men taget dem fuldt færdige fra Aviser, Tidsskrifter og Bøger.

Disse Mennesker udgør Menneskeheden store Sum af Middelmaadighed — de findes Indenfor alle Klasser og Stænder. En enkelt af deres Evner kan bringe dem Magt og Rigdom og Anseelse, men deres Lykke i Livet bliver ringere, og de bliver anden eller tredje Rangs Mennesker, fordi de fleste af deres Evner ikke naar at udfoldes paa Grund af manglende Sans for deres egen personlige Udvikling.

I skal huske dette, Dreng, at Lykken i Livet er betinget af Dybd og Alvor i Tanke, Følelse og Villie. Ikke saaledes at forstaa, at i skal være Hængehoveder og Surmulere, der isolerer sig, og ikke deltager i Lystigheden og Løjerne — tværtimod! I skal tage al den Glæde og Lystighed, som Livet byder jer, men I skal være aktive i Jeres Nydelser, og jeres Glæde skal være Glæden ved selv at deltage i noget, selv at præstere noget — thi de passive Nydelser, den Glæde, I har ved at lade jer Underholde af andre, er i Længden udelæggende, den udvikler intet hos

Før Dagbog.

Skriv dit eget Livs Eventyr
Dag for Dag.

Jer, men gør jer gode og tomme — og hører tilslidet at møde jer, og gør jer blaserede. I skal leve jeres eget Liv d.v.s. søge at tænke jeres egne Tanker om alt muligt mellem Himmel og Jord, og dermed skabe jeres egne *Idealer*. I skal se ind i jer selv, søge at lære jer selv at kende, som I er, at opdage jeres Evner, jeres Fortrin og Mangler — og saa skal I søge at blive, som I selv syntes, at I gerne vilde være.

I skal klargøre for jer, hvilke personlige Interesser, I har, og dem skal I dyrke, arbejde med og udvikle, og paa disse Omraader skal I søge at være andre overlegene.

Det gælder nok om at vide en hel Mængde, men det gælder umaadeligt langt meget mere om at gøre det, man ved, frugtbart ved selv at gennemtanke det.

I skal huske, at man vokser i Regelen kun naar man er alene — det har Størstedelen af Menneskeheden glemt, og derfor er denne Verden befolket med ni Tiendedele Lilleput-Mennesker.

Og her er jeg ved, hvad jeg egentlig har paa Hjertet:

Intet vil bringe dig til at tænke mere frugtbringende over dit eget Liv, som du lever det, og som du gerne vilde leve det, end en halv Times Arbejde hver Aften med din Dagbog.

Skriv ikke blot i din Dagbog, hver Aften inden du gaar i Seng, hvad du har foretaget dig den forløbne Dag, og hvad du vil den næste, betro den og saa dine Sorger og Bekymringer, dine Ønsker og Forhaabninger — og du vil vokse derved. Det vil gaa dig hver Aften at tilbringe en halv Time i dit Lønkammer, Ansigt til Ansigt med dig selv — og du vil efter kort Tids Forløb lægge Mærke til, at du kender og forstaaer dig selv og din egen Natur bedre og ganske anderledes er klar over mange Ting, som du aldrig før har skænket en Tanke.

Tro ikke at det er værdiløst Arbejde; hvis det keder dig — saa betyder det blot, at du er en dum Dreng, der ikke oplever noget og ingen Interesser har.

Har du en Dag nødvendige Ting at beskæftige dig med, til du skal i Seng

eller er uoplagt til at skrive, saa gør en kort Bemærkning i Dagbogen herom — men undlad dog helst aldrig at aabne Dagbogen. Spild paa den anden Side ikke uforholdsmæssigt megen Tid paa at omsætte — uinteressante Smaa-ting — men det vil du snart selv lære. Lad aldrig det at føre Dagbog føles af dig som et ubehageligt »Pligt-Arbejde«, men væn dig til at skrive i din Dagbog af Interesse og gør det til en høj Beskæftigelse. Skulde du i nogen Tid være forhindret i at føre Dagbog, saa spring de Dage over og gør en kort Bemærkning om, hvorfor der ikke er skrevet.

Saa skal en levende og intimt som muligt, betro den dine dyrebareste Hemmeligheder — netop derved faar den Værdi, og den vil senere have Gavn og Glæde af at læse den. Din Dagbog kan du betro, hvad du ikke tør for din dyrebare Ven — den skal være dit eget Livs Spejl, i den gør du Regnskabet om med dig selv og skriver den hensynslose Sandhed.

Naar du skal anskaffe dig en Dagbog — saa køb ikke det sædvanlige Godtælskrum, som Boghandlerne kalder Dagbøger — med trykt Dato og et bestemt Antal Linier til hver Dag. Een Dag skal der jo kun skrives to Linier, og en anden Dag har du Brug for mange Sider.

Køb et almindeligt Kollegiehæfte, med godt Papir og solid Indbinding, helst af Voksud. Skriv *Aarsallet* midt paa en Side for sig selv og lav paa de følgende Sider yderst paa Bladet en Margin paa 3-4 cm. Begynd hver Dags Indhold med at skrive Dag, Dato og Aar og ud for dette Klokkeslettet, da du begynder at skrive. Vedføj i Marginen i enkelte Ord, hvad du skriver om lige ud for vedkommende Indhold — det vil lette dig at finde, hvad du søger, naar du senere hen slaar tilbage for at læse om et eller andet, du har skrevet om.

Gør iøvrigt efterhaanden den egne Erfaringer og indret din Dagbog, som du finder mest hensigtsmæssigt!

Tag ogsaa din Dagbog med paa Ferierejser og i de store Sommerlejr. Jo mere du oplever, jo mere du syler med og interesserer dig for, des større vil din Trang være til at betro dig til din Dagbog — en Dagbog Indhold viser nemlig i Regelen godt, hvad deres Ejer indholder. Prospero.

Blandt Krigsfanger i Sibirien

Indtil Amerika indtraadte i Krig, havde det overtaget de østrigske Interesser, specielt Krigsfangerne, i Rusland og Sibirien.

Derfor henvendte Østrik sig til Danmark, som et af de faa endnu neutrale Lande, og bad vor Regering om at varetage disse Interesser.

Ved Elskværdighed fra vor tidligere Formands, Grev Brockenhuus-Schacks, Side, var jeg blandt de lykkelige, der en smuk Maj Aften 1917 forlod København for at gaa en forjættelsesfuld Skæbne i Møde derovre i Revolutionens Land.

Jeg opholdt mig en Maaned i Petrograd og blev saa beordret ud til Vestsibirien med Omsk som Station.

Sammen med Premierløjtnant W. Flach de Neergaard forlod jeg Petrograd og kørte med Posttoget mod Omsk. Undervejs steg Neergaard ud i Wjatka, hvor han skulde have Station. Toget var overfyldt med Soldater, og kun ved meget energisk Optærdn lykkedes det os at holde vor reserverede I. Kl. Kupe fri for dem. Korridoren var derimod overfyldt af sovende Soldater, saa at vi kun med Vanskelighed kunde forlade Vognen.

En straalende Morgen, 5 Døgn efter min Afreise fra Petrograd, naaede jeg Omsk, og rullede i en elendig Droske den halve Mil ind til Byen. Kirgisere til Hest og Tartarer med Kvinder og Børn i store Vogne drog afsted i broget Blendning paa den brede Vej. Saa naaede

jeg de første Huse i den store By, enkelte af Sten, de fleste af Træ i Blokhustil med livlige Farver. Kun Hovedgaden var brolagt og saa nogenlunde europæisk ud, Resten af Byen havde nærmest Karakter af en stor Landsby med 1/4 Mill. Indbyggere.

Min Opgave var i mit Distrikt, der strakte sig fra Ishavet til Mongoliet, fra Ural til Jenisej, vel nok ca. 25 Gange saa stort som Danmark, at besøge de østrigske og bulgarske Krigsfanger i Fangelejrene, hjælpe dem paa enhver Maade, forhandle med Myndighederne, udbetale Understøttelser ogsaa til de civile Fanger osv.

Derfor var jeg ofte paa Rejse, og har i Løbet af et Aar »slugt« ca. 20,000 km paa Jærnbane, med Floddamper, Vogn og Slæde, enkelte Steder til Hest.

Jeg havde Civilfanger siddende i en lille ussel Landsby helt oppe ved Polargrænsen, men Tiden tilod mig ikke at besøge dem, Rejsen vilde have varet 2 Maaneder.

Morsomt var det at rejse om Vinteren i dejlige, store Slæder med Trespand, smaa livlige, utroligt udholdende Heste. Slæden gled blødt udover den snedækte Steppe, Kuskens opmuntrende Raab til Hestene og Klokkernes monotone Kimen virkede søvndyssende, og inden længe slumrede man blødt paa Bunden af Slæden, indtil man brat vaagnede ved Indkørslen til en Landsby, modtaget af et hyllende Kor af Hunde.

Gennem et Par lave Døre naar

vi ind i en overhedet, lavloftet Bondestue. I en Fart faar vi trukket begge vore store Faareskindspelse og øvrige Vinterudrustning af og bænkes sammen med Familien omkring Samovaren. Vor egen medbragte Proviant, syltede Frugter og Chocolate samt Paalæg, vakte berettiget Opmærksomhed, Børnene nægtede paa det kraftigste at spise Chocolate. Saa gik vi til Køjs paa Gulvet i skøn Samdrægtighed med Mænd, Kvinder, Børn, Grise og Spædekulve og førte morderiske Felttog mod Væggetøj og andre ubedte Gæster.

Om Sommeren blev Slæden erstattet af en Vogn, som uden Vanskelighed paa et europæisk Museum vilde have faaet en værdig Plads blandt Rariteter fra det 16ende Aarhundrede. En stor læderbetrukket Kasse med en mægtig Kalesche paa 4 høje Hjul uden Fjedring af nogen Art. Faa Timers Kørsel over en lidt ujævn Steppe gav een en ejendommelig Følelse af, at Indvoldene fuldkommen havde byttet Plads. Heldigvis laa de fleste af mine 25 Fangelejr ved Floderne, Irtytsch og Ob og nogle mindre Floder, og jeg kunde derfor benytte Floddampene. Det var en herlig Hviletid, en saadan Tur paa 6-8 Dage. Landskabet var vel kedeligt, men Måden var fortræffelig, og mange gode Bøger havde jeg med. Jeg gjorde Bekendtskab med flere russiske Drengene, tyske eller fransktalende, paa disse Ture, og det morede mig at fortælle dem om dansk Spejderliv. Til Gengæld

indviede de mig i de yderst ejendommelige, men absolut ikke efterlignelsesværdige Skoleforhold. Jeg havde Indtrykket af, at ogsaa blandt Skoledrengene fandtes mange Bolschevikker, som med Held havde indført flere af de revolutionære Ideer. Løvrigt er det vist af visse Grunde bedst, at jeg ikke gaar nærmere ind paa dette Spørgsmaal.

Nogle Gange har jeg til Hest foretaget Ture ud paa Steppen og besøgt Kirgiserne i deres udmærkede Filteelte, de saakaldte »Jurt«¹. En jævn, stor Spejdertrop kan med Lethed faa Plads til Kogesteder eller Lejrbaal i Midten. Paa saadanne Ture mødte jeg ofte store Kamelkaravaner, 150—200 Dyr i alle Størrelser og alle Farver, spændte for knirkende tojhulede Kærre med Holderække. Om Vinteren drager Karavanerne ind til de store Byer med Kød nede fra de sydlige Stepper. Det er et underligt Syn at se disse Dyr i forholdsvis moderne Omgivelser.

Naar man er vant til daglig at arbejde med 30—40 Spejdere, saa var det jo lidt rigeligt paa een Gang at faa Kommandoen over tilfældigt 200,000 Soldater, 4500 Officerer og 3000 Civilfanger. Men jeg følte, at jeg netop som Spejder her havde en værdig Opgave for mig, og derfor hed det kun at tage fat.

De fleste af Fangerne var taknemlige over det lidet, jeg kunde udrette for dem, men desværre havde visse revolutionære Elementer blandt Krigsfangerne faaet Blod paa Tanden og optraadte som rene Bolschevikker. I den første Tid lod de mig i Fred, de havde dog en Smule Respekt for en neutral Regerings Repræsentant, men en skønn Dag stillede en østrigsk Underofficer og meddelte mig, at

Revolutionskomiteen havde beordret ham til at gennemgaa mine Regnskaber og overtage min Kasse. Jeg bad ham naturligvis skyndsomst forsvinde, da jeg ellers vilde se mig nødsaget til at gribe til kraftigere Midler. Efter ham mødte i de følgende Dage to andre med den samme Fordring. Den sidste, en ungarsk Jøde, maatte jeg paa gammel dansk Vis smide ud. Han udstødte de frygteligste Trusler, og da han var Chef for 200 Rødgardister, forsvandt jeg samme Aften efter at have bragt mit Arkiv, Bøger og Pengeskab i Sikkerhed. I tre Nætter holdt jeg mig skjult hos en Ven, lod mig saa køre ud til Banen, fik en reserveret Kupe og ankom til Petrograd efter en besværlig 8 Døgn Rejse. Det var sidst i Marts og ret koldt endnu. De fleste Vinduer i Waggonen var itue, Betrækket af Hynderne fjernet og Varmeapparatet fungerede

daarligt. Paa en lille Station i Ural maatte vi vente 8 Timer, da et Tog med Rødgardister, der var ude paa en »Straffekspedition«, havde haft Maskinskade og derfor ganske roligt tog vort Lokomotiv. Da jeg efter et 14 Dages rart Ophold i Petrograd havde faaet Sikkerhed for, at der atter var Ro i paa, vendte jeg tilbage, tog ud om en lang 4 Ugers Inspektionsrejse til Tomsk, hvor jeg havde nogle kraftige Sammenstød med Bolschevikregeringen, og til nogle Byer nede i Altai, hvor det gik roligere til, og tog saa sidst i Maj til Petrograd og derfra en yderst besværlig, men spændende, Hjemrejse over Østfronten og Berlin, og ankom 12. Juni i Aar til København, modtaget af en grinende Skare af mine Spejdere.

Bonde, Tropsfører,
I. Østerbro.

Efter- tryk	Wood-craft. Paa Marker, i Skoven, i Grevens og Hegn Der leves i Solskin, i Graaevr og Regn Gaa derud, Spejder, og kend dig hjemme. Var Ven med hver Blomst og elsk hver Stemme.	For- lydse
----------------	--	---------------

Vi er langt fra København og Eksamen er en overstaaet Ting. Vi har hyppet vore Kartofler, og nu gaar Turen gennem Danmark. Forleden, det var den 11 Juli, var jeg selvanden paa Samsø. Vi gik ud over Markerne for at finde et Sted til et lille Baal, og vi slog os ned ved et Gærde under en Filebusk med mange visne Grene. I Hjørnet af en Roemark lagde vi Baalet. Paa Filebusken sad en smuk, hvid Sommerfugl — en Poppelsværmer. Den sad saa stille og lod sig roligt tage. Hvide, brede Vinger

havde et let gulligt Anstrøg og havde en fin, hvid Fryndse. Dens Følehorn var hvide, sferformede. Kroppen var tyk med hvid, tæt Hermelinspels, og Benene var sorte med hvide Ringe. Da jeg tog den, oversprøjtede den fra Bagkroppen min Haand med en rød Vædske, og lige bag den var der i Bladene et Spind, der bøjede Bladene sammen. Saa forstod jeg det hele, for i Spindet var der Hul, og deri laa en tømt, sort Puppehud med smaa gule Børstpletter, og bag den en gammel Larvehud. Den havde nok

Grund til at sidde stille, den var jo lige kommen ud. Frisk og ung og smuk var den at se paa, og altfor tydelig, saa den nok kunde have nødig at beskytte sig ved at sprøjte Vædske ud. Rundt i Pilebusken var der mange Spind, og i dem alle laa Pupperne tydeligt derinde; de smalle Pileblade dannede kun meget utætte Åsker om dem. De sad langt ude i Grenene. Under Busken fandt jeg en til, der var kommen ud, det var nok de første paa det Sted.

»Dyret« hedder det højeste Punkt paa Syd-Samsø. Deroppe fra kan man se Havet til alle Sider, og derop gik vi. Der stod nogle Bjergfyre som en lille Planting, og saadan et Sted holder Gulsprue til, de sad i Toppene og gav deres lille Trille til bedste. Derfra gik vi til Selvig og ventede paa Baad til Aarhus. En flad Strand med Sten og Tang og stille Vand i en rolig Bugt. Ude paa en Sten sad en Hættemaage og præsenterede sin sorte Hætte, og en lille Terne fløj hen over Vandet, snart kunde den stille i Luften og spejdede ned i Vandet, saa gik dens smalle Vinger i hurtige Slag, dens Hale spillede og dens spidse Næb pegede nedover og drejede i forskellige Retninger. Nede paa Stranden gik en Flok Viber, der var meget sky og holdt sig langt borte, men deres vuggende Flugt og skarpe Skrig var ikke til at tage fejl af. Nær ved os løb en hvid Vipstjært, den drev sin Jagt i hurtige Trip, dens lange Ben gik som Trommestikker, naar den stak Næbbet lige frem og Halen lige bagud og satte af i et lynsnart Angreb, og naar den stod stille gik Halen op og ned, og den drejede Hovedet efter nyt Bytte — eller ogsaa gav den sig Tid til at ordne sin Paaklædning.

Der reddede jeg en lille Skovspurveunge fra Døden i Bølgerne. Den blev bange for os og baskede henover Stranden, og Vinden tog den med sig ud i Vandet. Den var flyvefærdig, men ikke stærk, og den viste sit Køn ved Hannerens tydelige, sorte Plet under Øjet og den blankbrune Isse. Der var en Skrænt med Digesvaler, de fløj i idelig Fart ud og ind af Hullerne, og vor Nærværelse gjorde dem urolige, de flokkede sig uden for Skrænten og skreg.

12.—13. Juli. Turen gik ind i Friejsenborg Dyrepark. Det var morsomt at se det meget Vildt. Harene sad tykt paa Markerne. Det var ved Aftenstid efter en fugtig Dag, og det kan nok være, de var ude og tage for sig af Retterne. De sprang over Vejen, vi kørte ad, de jumpedede af Sted i smaa Hop inde i Kløveren, de trykkede sig og kuglede sig som Graasten med Ørerne henad Ryggen, eller de rettede sig i Sædet og rakte det runde Hovedet til Vejrs med de 2 lange Øren stift opstrakte. Og der var Dyr. Raaddyrene gik enkeltvis og sky og sprang i store Sæt gennem Havremarkerne ind i Skovtykningen, hvor de gjorde omkring og stod og spejdede. Daadyrene gik i smaa Flokke, fra 2 til flere, de var mørkere i Pelsen og ikke videre bange, og ved Vejen laa et Sted en hel lille Rudel Krondyr ganske stille, medens vi kørte forbi. Der saa jeg en Dag en Grønspejtte. Jeg hørte et skingrende Spætteskrig, og ud af en Bøgegruppe kom den som et Meteor, helt torpedoformet, naar Hovedet var strakt frem og Vingerne lagt ind til Kroppen. Den var større end Flagspætterne, og Næbbet og Hovedet saa ud, som de var længere. Farven var tydelig nok, da

den fløj over Lysningen, ganske vassengrøn. Overføsteren, som jeg gik med, fortalte om, hvordan han om Vinteren havde overrasket dem i de store Myretuer, hvor de saa roder sig ind i dybe Huller og spiser Myrer. Først kunde han ikke begribe, hvad det var for Huller, men naar han saa rodede lidt i dem, kom Spætten ud i saadant en Fart, at Naalene ligefrem stod om Ørerne paa den. Det var første Gang, jeg saa en Grønspejtte.

Det er et smukt Land deroppe ved Hammel, med lange Dale og store Bakker, med Enge og Skove og Søer. Vi kom en Dag forbi en lille Skovsø. Der var en lille Bro med en Alekiste, og dernede paa Træværket sad der mange Halestudser af den brune Fær, Det er de almindelige, som vi vel alle kender. De sad og gnavede paa Vandplanternes Blade og paa Alger, som voksede paa Træværket, nogle af dem havde tydelige Bagben, der stak ud som smaa sorte Legemer bag ved den runde Krop. De var sent paa det, ellers er der nu flest af smaaabite Frøer, der er færdige med deres Forvandling, og som paa fugtige Steder ligefrem myldrer frem, f. Eks. efter Regnvejr over Veje ved Siden af Engene, saa man ikke kan lade være at træde paa dem. Der var ogsaa Vaarfluelarver, der kravlede paa Træværket. Deres Huse var morsomme nok, det saa ud, som der laa en 2—3 korte, tynde Pinde ved Siden hinanden. Man blev først klar over, hvad det var, naar de flyttede sig. Husene var egentlig byggede af fine Sandkorn, som et tyndvægget Rør, og imellem dem var saa Pindene føjede ind. De var ikke bekvemmelige at gaa med, men de var gode at lure i, og de kravlede højt

op ad Træværket, hvor Haletudserne sad, saa jeg tænker, at mere end een uforsigtig Haletudse er kommen dem for nær og for sent har opdaget Faren. Men over Vandet gled «Skøjteløberne», Damtægerne, paa deres fire lange Ben, der laver smaa Bule i Vandhinden og har det forreste Benpar løftet til Fangst. De gled henover Vandet i lange Sæt og lavede Spring efter hinanden. De gik ogsaa paa vis i Parring, og saa ud som det var een stor med dobbelt saa mange Ben.

14.—15. Juli. Fra de store Bakkers Land gik Turen vester paa. Paa et Stykke fulgte vi Gudenaaens Dal og kom over Aaen ved »Kongensbro«. Lidt efter lidt kom vi ind i et helt andet Landskab. Tætte, runde Bakker med korte Dale imellem, hvor Vejen slyngede sig ud og ind og op og ned. Grusede Egne med de smaa Blaklokker i Vejkanten og store blegvioletle Scallioser i Grøfterne. Det er dem, der ligner Kurveblomster, men ikke er det; de har smaa, femtallige Blomster i flade Kurve. Der flagede de smukke Køllesværmere. Smaa Sommerfugle med smalle Vingear og Flugt som store Hvepse. Sorte og metalskinnende med skarlagenrøde Pletter paa Vingerne. De holder netop til i lidt magre Egne, og her var der mange af dem. Det er nemlig lige i deres Flyvetid nu, da de kommer ud af de gule Puppehylstre, som man ofte kan finde strittende skraat opad fra Midten af et stift vissent Græsstraa.

Ja, der er meget mere i min Dagbog af smaa Optegnelser, om Lærkene paa Vejene og Bomlærkerne paa Telegraftraadene, men nu faar I ikke mere denne Gang. Nu er jeg i Kjellerup, og snart gaar Turen ud over Hedefloderne

I Pinsen afholdt Divisionen sin første Foraarsturnering ved Storehedinge.

Turneringen omfattede Bueskydning, Paaklædningsløb, Pionerarbejde, Wild-West Opgave m. m., var anlagt som Patuljekonkurrence og forløb særdeles tilfredsstillende, kun var Tilslutningen ikke saa god, som ventet, kun en Tropp mødte godt (1. Storehedinge).

Turneringen overværedes af Spejderchefen. Divisionens Præmie, en Sølvplade til Standeren, vandtes af en Patulje af 1. Roskilde Tropp.

Den 26.—27. Maj inspicerede Divisionens chef de Iolland-falsterske Tropper, som var samlede til Lejr og Øvelse ved Maribo under Troppsf. for 1. Maribo Pmilt. Thomsens Ledelse. For Øjeblikket lader Divisionen Troppene i Fred, for ikke at gribe forstyrrende ind i Kartoffeldyrkningen og Examineerne i de forskellige Troppene; men naar det er overstaaet, tager den med Iver fat paa Nældehesten.

Henry Carstensen,
Adjutant.

FRA DIVISIONERNE

Præmien vundet af 1. Ringsted.

1. Ringsted-Tropp.

Troppen har kun holdt én Udrykning, grundet paa Eksamenslæsning og Eksamen. Derimod er der afholdt 1. og 11. Kl. Prøve, hvorved 2 har taget 1. Kl., 11 har taget 11. Kl. Prøven. Der er holdt 2 Patuljeføreremøder, hvor Planer for Lejren og Nældehest er drøftet og ordnet. Ved ihærdig Agitation er Troppen vokset betydeligt, saa den nu i alt tæller 83 Spejdere, fordelt saaledes: Ringsted: 54, Sorø: 23, Glumse: 6. Fremgangen er særlig stor i Sorø, nemlig fra 9 til 23. I Ringsted fra 42 til 54. Heraf er ialt: 10 1. Kl., 41 11. Kl., Resten endnu Rekrutter eller paa sidste Stadium af 11. Kl.

Troppen har efter Anmodning af Præsten assisteret denne ved en »Na-

tionalfest i Korshaven, Grundlovsdag, ligesom Troppens Musikkorps medvirkede.

Troppens Lejr bliver igen i Aar »Strandgaards Dyrehaven ved Faxe Ladeplads, der af Baron Recdts-Thott velvilligt er stillet til Disposition (17.—26. Juli).

Gording,
Tropf.

1. Nørrebro-Tropp.

I denne Maaned har Troppen oftest hele sin Fritid paa Kattoffelhyppning, — ja, selv Troppens ugentlige Uddannelsesaften er taget ind til dette Arbejde.

Men vi har ogsaa faaet et godt Resultat, og vi er kommet saa langt med vore egne Kartoller, at vi har lovet at reise og hyppe 1. Vesterbro-Trops Kartoller.

ned gennem Vestjylland. Dagbogen tager jeg med, og saa skal I nok faa mere en anden Gang. Men I

fører vel ogsaa Dagbog! Hvis I ser noget morsomt eller mærkeligt, saa lad os høre det. Kl. Vedel.

Admiralens Dreng

EN FORTÆLLING OM ODDER-PATROLJENS HÆNDELSER

AF E. LE BRETON-MARTIN

»Hvad sagde de?» spurgte Admiralen.

Manden lo forlegent. »Jeg er bange for, jeg gjorde lidt Grin med dem,« svarede han. »Jeg sagde, de skulde gaa hjem og lægge sig, da de sagde, de var Spejdere og vilde finde 781.«

»Se, se!« svarede Admiralen smilende. »Kan De se det Mærke paa Vejen der, Schmidt?»

»Ja,« svarede Vogteren og undersøgte Firkanten med Pilen.

»Gaa tre Skridt i Pilens Retning og se, hvad De finder?»

Manden adlød, og ved det tredje Skridt forsvandt han hovedskulds mellem Buskene, ganske som Bob, da han skulde fange Sommerfuglen. Yderst forbaavset løb de andre til og saa Manden dukke op af Hullet.

»Der nærrede De mig nydeligt, Hr. Admiral,« sagde han. »Men der ligger ellers et Stykke Papir hernede.«

Admiralen lo himmelhøjt.

»De smaa Bæster! Det var en slem Fælde, de der har lavet. Det vidste jeg ikke et Ord af, Schmidt! Hvad staar der paa Papiret?»

Vogteren studerede det nøje, men da han ikke kunde forstaa Meningen, rakte han det til Admiralen, der læste følgende: »Kom hurtigst muligt til Fængslet 1, 2, 6, Odderpatruljen.«

»En, to og — seks!« udbroød han. »Seks, det er Amos Nummer, ikke Dreng? Det er glimrende, saa har de fundet ham! Af Sted, Drengene! Og uden at tage Hensyn til Vogternes forundrede Blikke, gav de sig paa Vej til

Fængslet. Det drejede sig kun om en halv Mil.

»Er han blevet skør, den gamle!« mumlede den ene Fangevogter og stirrede efter dem.

Jeg tror det næsten,« svarede den anden gnavent. Men det var ogsaa ham, der var dumpt i Hullet.

KAPITEL XXI.

Narrestreger!

En lille Fjerdingvej nede ad Vejen kom Admiralen og hans Dreng forbi en Zigjærnervogn ført af en ung Fyr med en bredskygget Straahat og med et spraglet Tørklæde om Halsen. Men de var saa ivrige, at de ikke saa nøjere paa ham og Vognen, og Amos lo fornøjet, fordi de ikke havde genkendt ham. Inde i Vognen sad Bob og David og kiggede leende efter deres Kammerater.

Pludselig sprang David op og hviskede ud til Amos: »Skal vi ikke prøve at gøre lidt Sjov med dem en Gang til. Hvis du bare forandrér din Stemme lidt, genkender de dig ikke, saadan som du ser ud. Løb efter dem og hilts med Spejdernes Hilsen for at vise dem, at du er Spejder. Hvis de ikke kender dig, saa bed dem om at hjælpe dig med et eller andet; det bør de gøre, selv om du er en fremmed. Det er Fest, hvis du narret dem.

Amos lo og svarede: »Jeg prøver. Men sid hellere inde i Vognen og kør Hesten. Ellers opdager de din Spejderdragt.«

Han var bogstavelig ikke til at kende, da han holdte hen til Admiralen og de andre. Han havde trukket Hatten ned over Øjnene og forvrænget sin Mund. Da Drengene hørte ham komme, vendte de sig om, og Harry saa næsten foragtelig paa ham, da han bedende spurgte dem: »Kan De ikke hjælpe en stakkels Dreng? Jeg er helt udmattet!«

Harry skulde lige til at jage ham væk, da Amos mumlede: »Var beredt!« og hilste paa Spejdermanden.

»Han er Spejder! I maa hjælpe ham, Dreng.«

»Ja, jeg er Spejder, men jeg er dødt træt; mit ene Ben er helt stift, kan De ikke hjælpe mig til Byen. Jeg kan ikke gaa.«

»Men hvordan skal vi det?« spurgte Gerald.

»Lav en Baare af et Par Trøjer og Stave,« svarede Amos. Det havde han set i Spejderbogen.

De tre saa helt forvirrede ud, men Admiralen vækkede dem: »Kan I ikke se, han knapt kan staa paa Benene!« sagde han heftigt. Og Amos spillede virkelig sin Rolle udmærket.

Hvor nødtig det end vilde, trak Harry og Maurits deres Trøjer af og lavede Baaren.

»Der er kun en Fjerdingvej til Byen, og der har jeg Bekendte,« stønnede Amos og lagde sig paa Baaren; — han var lige ved at røve af Latter.

Om denne Komedie var gaaet, lige til de kom til Byen, er ikke saadan at vide, men da de var gaaet et kort

Stykke, kom en lille støvet Hund faren og sprang op paa Baaren.

»Fikis!« udbrød de tre Drengene.
»Og Amos,« tordnede Admiralen.
»Saadan en Knægt! Hvor kan det falde dig ind at holde os for Nar?« Men saa opdagede han det humoristiske ved hele Situationen og lo, saa det klukkede.

»Hvorfor løb du væk i Nat. Og hvor er Bob og David?« spurgte han.
»De er borte i Vognen, som De løb forbi for et Øjeblik siden,« svarede Amos leende.
»David hittede paa, at vi skulde narre Dem. — Nu kan jeg ikke forklare Dem Sagen — men jeg gik ikke frivilligt i Nat. Vi har fanget Forbryderen,« hviskede han. »Han ligger bundet henne i Vognen. Men Fængslerne maa ikke vide det endnu De lo af Spejderne.«

Admiralen straaled, og Drengene jubled. »Jeg er stolt af jer!« sagde han. »Men din Fader, Amos?«

Amos slog Øjnene ned. »Jeg skal fortælle Dem det senere, Hr. Admiral,« svarede han, og i det samme trak han Trøjærmet op. Hans Arm var helt blodig. »Fader gav mig en ordentlig Omgang.«

»Bare vi havde faaet fat paa ham, den Stynge!«, tænkte Admiralen; men til Amos sagde han: »Nu bliver der sat en Undersøgelse i Gang; men jeg skal nok støtte dig. For skønt jeg først ikke vilde have, at du skulde ind i Patuljen, saa ser jeg nu, at du er en brav Fyr. — Men der er Vognen, og en maa kalde mig en Muldvarp, om ikke David sidder paa Bukken.«

David hilste flot paa Admiralen.
»Opdagede De, at det var Amos?« spurgte han skælmisk.

»Fikis forraaede ham,« svarede han.
»Vi fulgte jeres Spor. Men nu maa vi til Fængsel; saa kan I fortælle os alt paa Vejen.«

Og David berettede, hvad der var sket. »Og da vi saa havde fanget Forbryderen, kørte vi hen og tog hans Fangedragt op af Hullet og anbragte en Melding i Stedet. Ja, saa er der ikke mere!«

»Jo, hvad var der med Amos?« spurgte Admiralen. »Hvorledes kom han i den gamle Klives Kloer?«

Han fortalte, hvorledes Amos var blevet fanget om Natten inde i Skoven, og at Luske-Kliver havde truet ham

til at hjælpe sig. Amos skulde gaa til et angivet Sted, hvor han vilde finde en halvstøvet Zigejner med en Vogn. Mens Amos og hans Fader stod ved den, kom der en halvnøgen Tugthus-fange løbende hen til dem. Han forklædte sig inde i Vognen, og Amos blev saa kommanderet til at køre ham langsomt til en By et Par Mil fra Fængslet. Men Hesten blev halt, og de maatte gøre Holdt der, hvor Fikis fandt dem. Og Resten har De hørt, Hr. Admiral.«

Imidlertid var den lille mærkelige Karavane naaet til Fængslets Port. Paa Vejen mødte de mange Fængselsvogtere, som nok havde Lyst til at le af Spejderne; men de turde ikke for Admiralen.

Fængselsdirektøren var gal i Hovedet. Det var ikke en behagelig Affære for ham, den med den flygtede Fange, og da en Vogter kom ind paa hans Kontor og meldte ham, at Admiralen med fem Spejdere og en Zigejnervogn var udenfor, bad han Admiralen komme ind, men mumlede noget i Skægget om, at det var en højst upassende Tid at løbe om og lave Maskerade paa.

Da Admiralen lod svare tilbage, at det vilde være ham en stor Ære, men om Direktøren ikke hellere vilde komme udenfor, blev han endnu mere gnaven og stirrede fornærmet paa Spejderne, da han gik hen til Admiralen.

Men denne gav sig god Tid, og efter at have hilst paa Direktøren, begyndte han at forklare ham om Spejderbevægelsen.

»De maa meget undskyldte mig, Hr. Admiral,« afbrød Direktøren ham kort. »Men jeg har skam ingen Tid til den Slags Leg nu. De har vel hørt om ham, der er flygtet. Det optager ganske min Tid. Vi aner ikke noget om ham.«

»Det er vist bedst, De faar Spejderne til Hjælp,« svarede Admiralen. »Vil De gaa med Patuljefører David ind i Vognen. Der var nogle af Deres Fængselsvogtere, der tillod sig at gøre Nar af Spejderne. De kan maaske selv overbevise Dem om, hvorvidt der var Grund til det!«

Der var noget i Admiralens Stemme, der æggede Direktøren, og han fulgte David op ad Trinene til Vognen. Men der standsede han med et forundret Udbrud. — Der laa den undvegne, forsvarlig bundet!

»Hvad ser jeg? Har de fanget ham. Det er næsten umuligt!« udbrød han. »Vi sporede — og fandt ham. Andet er det ikke, Hr. Direktør,« svarede David beskedent.

Direktøren stødte i en lille Fløjte, og en halv Snes Vogtere kom straks løbende.

»781 ligger inde i Vognen,« sagde han kort. »Spejderne har fanget ham.«

Til Admiralen sagde han:
»Halvreds Kroner har Patuljen tjent ved det. Men Æren — ja den er allerede størst! Men vil De og Deres Dreng ikke ind hos mig og have en Forfriskning. Saa kan jeg faa alt at vide.«

»Kom Spejderne!« sagde Admiralen fornøjet. »Nu har I saamaend ogsaa forterjet et Hvile!«

KAPITEL XXII.

Fine Venner.

Mens Patuljen i Ro og Mag sad og gjorde sig til Gode med det velfor-tjente Maaltid, sneg en Mand sig gennem Krattet bag ved Admiralens Lade.

Det var Luske-Kliver.
Han var rasende over, at Spejderne havde været snildere og hurtigere end han. Nu saa det ud til, at han vilde blive nødt til at flygte ud af Landet, hvis han da ikke vilde vandre i Fængsel.

Han var vild af Hævnlyst. Amos kunde vente sig, han skulde blive straffet, saa han kunde mærke det. —

Men hvad vilde Luske-Kliver her ved Laden.

Pludselig kastede han sig fladt paa Mavnen og laa borte stille. Hørte han ikke en Knagen i Krattet til venstre? Jo, det var nogen, — en, der forfulgte ham!

Hvem kunde det være? Havde Admiralen stillet Vagt ved Laden? Det var ikke sandsynligt, og desuden kom den ukendte ikke fra den, men bevægede sig henimod den. Hvem kunde det være?

Luske-Kliver laa dødstille under Buskene. Kun hvis man krøb paa Knæene, kunde man se ham, og han, der kom, gik oprejst, men meget forsigtigt. Luske-Kliver grinede ondskabsfuldt, da han saa et Par mørke Benklæder, der et Øjeblik smuttede forbi. Han rejste sig forsigtigt op.

»Se, se, Hr. Persi,« hviskede han,

»er det Dem? Jeg gad nok vide, hvad De har at gøre her!»

»Jeg kunde spørge Dem om det samme. Jeg ved ikke af, at De har Venner her omkring,« svarede Persi.

»Nej, men jeg gaar heller ikke om og slaar Skovfogeder for Panden,« svarede Luske-Kliver. »For Resten troede jeg, De var rejst bort — for Deres Helbrede Skyld! Det vilde vist ikke være sundt for Dem, hvis Admiralen og hans Hvalpe kom og fandt Dem her!»

Persi bed sig i Læben, men svarede saa roligt: »Vi to er her vist i samme »Rinde? Men hvorfor skal vi skændes, Luske?« vedblev han smigrende. »Jeg siger Dem lige ud, at jeg vil se at faa Hævn over Admiralen og hans dumme Spejdere, og jeg kom her for at opsnuse noget. Her er ikke nogen. Lad os se os lidt om; min Bil venter lige herved. De kan køre med mig hjem og tale om Sagerne. Og vi to kan vel nok hitte paa et Kup, saa vi kan faa Ram paa dem. Hvad siger De til det?«

Luske-Klivers Øjne strålede. »Stol paa mig,« sagde han fortroligt. »Men lad mig først liste mig foran og se, om Banen er klar.«

Han kom tilbage et Øjeblik og meldte, at alt var roligt. Da de havde undersøgt hele Laden, sagde Luske: »Hvis det kunde betale sig, vilde jeg sætte Ild paa hver en Stump her. Men det kan det ikke. Men stol paa mig, Hr. Persi. De Fyre skal faa, hvad de har godt af.«

»Ja, det kan de være sikre paa,« svarede Persi. Og derpaa listede de to Slynget sig bort.

Et Stykke ude i Skoven holdt Persi store Bil. Han lod Luske-Kliver krybe ind i et Rum under Sæderne, for han vilde nødig ses i hans Selskab. Selv hyllede han sig ind i sin Biltragt og satte Farten paa hjemefter.

Men da de havde kørt et Stykke, standsede Bilen pludselig. Persi udtød et »Ed« og sprang ud for at undersøge Maskinen.

Luske kom ogsaa frem. »Hvad er der i Vejen?« spurgte han.

Persi vidste det ikke, men gav sig til at undersøge Maskinen. Og da det var første Gang, Luske havde været med til den Slags, var han saa interesseret, at han ikke hørte, at en Mand listede sig bag paa ham og hurtigt greb ham

i Kraven. Luske vendte sig, men tabte ganske Modet, da han saa, at det var en Fangevogter med Bøsse.

»I Lovens Navn arresterer jeg Dem,« »Luske-Kliver,« sagde Fangevogteren og smilede tilfreds. »De har hjulpet 781 til Flugt, og hvis De ikke følger roligt med, skyder jeg Dem ned. Hvad har De at bestille med den Herre?«

Luske var klar over, at Spillet var ude, og Persi var ikke længe om at finde paa en Løgn.

»Jeg kender ikke det mindste til ham, Hr. Fangevogter,« sagde han overlegent. »Han kom herhen, mens jeg undersøgte min Vogn. Saa han har hjulpet en Tugthusfange? Den Slags bliver da strengt staffet, ikke sandt?«

»De —« Luske kunde ikke sige mere, men styrtede sig rasende mod sin forræderiske Kammerat. Persi var ham imidlertid for hurtig, han sprang til Side, og inden Luske kunde naa ham, slog Vogteren ham saa kraftigt med Bøssekolben i Hovedet, at han styrtede til Jorden uden en Lyd.

»Der var det nær gaet dem galt,« sagde Vogteren.

Persi smilede nervøst, tog en Guldtyvekroner og rakte ham den.

»Mange Tak, Hr. Fangevogter,« sagde han, »her har De en lille Skilling for deres Resoluthed.«

Vogteren takkede ærbødigt. »Jeg er glad ved at have hjulpet Dem, og fordi jeg har nappet ham der. »Det er en farlig Fyr. Nu maa jeg se at faa ham bragt til Fængslet.«

»Hvis Vognen ikke var itu, vilde jeg tilbyde at køre ham derhen,« svarede Persi.

»Aa Tak, jeg skal nok faa en Vogn i en Gaard,« svarede Vogteren og løftede den bevidstløse Luske op paa Skulderen og forsvandt med ham.

Nu aandede Persi lettere.

»Sikken en Held!« mumlede han.

»Nu putter de ham i Hullet, og saa kan jeg faa Lov at arbejde paa egen Haand. Det passer mig egentlig ogsaa bedst.«

KAPITEL XXIII.

Nye Planer.

Det var ti Dage, siden Patruljen havde hjulpet med til at fange den undslupne Tugthusfange, og i de ti Dage havde Drengene arbejdet og det stærkt endda.

De havde fældet Træer, sporet, bygget Broer og meget andet, og Admiralen var straalende glad, fordi Drengene havde vist, at de duiede til at være Spejdere.

Nu var det jo ogsaa heldigt, at deres Patruljefører næsten var en født Spejder. Og Amos kunde klare sig selv, hvor det skulde være —, det havde han jo været nok til fra ganske lille. Og endnu bedre var det jo for ham nu, da Luske-Kliver ikke kunde gøre ham Fortræd mere. Han var nemlig bleven dømt til tre Aars Fængsel. Persi syntes ogsaa at være forsvundet. Der var ingen mere, der troede Patruljen.

De var forsamlede ved Laden i fuld Udrustning, fordi Admiralen havde lovet at meddele dem noget vigtigt. Paa sin ligefremme og fortrolige Maade sagde han til dem:

»I har været gode Spejdere i den Tid, der er gaaet, og nu vil jeg holde mit Ord og sende jer ud, for at I kan vise, hvad I duer til overfor andre Spejdere. I maa klare jer selv paa Vejen til det Sted, hvor I skal mødes med de andre.«

Spejderne hilste denne Meddelelse med stormende Jubel.

»Nu skal I høre, hvorledes jeres første Kamp skal være,« fortsatte Admiralen. »Inde i Byen er der ogsaa en ny Patrulje, Løvepatruljen. Den skal besætte Højbygaard paa Bakken oven for Floden, og David skal forsøge at komme ind til Gaarden, hvor han skal allereve en Melding, inden der er gaaet to Timer. Hans Udgangspunkt ligger en halv Mil fra Gaarden, og Løverne skal passe paa, at han ikke slipper igennem. Hvis en af de andre uet kommer ham paa 20 Alen nær, har I tabt; hvis David derimod kommer lige saa nær paa en af dem, skal den anden gaa ud af Kampen. Patruljen skal give sig paa Vej i Morgen Aften. Hvad siger I til den Plan, Spejdere!«

»Den er glimrende!« mente de alle. Dog sagde Amos ingenting. Den store artede Plan lod ikke til at interessere ham synderligt, og David blev lidt ærgerlig; men i det samme tog Amos ham i Armen.

»David, har du flyttet Stigen derhen?« hviskede han.

David syntes ikke, at det Spørgsmaal havde noget med Sagen at gøre, men han saa i samme Retning som Amos

og opdagede, at Stigen, der havde ligget ved Siden af Låden, nu stod stille med den ene Ende af den, hvor der tidligere havde været opbevaret Hø. Nu lå der blot nogle Knipper Halm.

»Hvem har mon stillet den der?« spurgte David.

Admiralen, der havde lagt Mærke til de to Dreng, spurgte nu muntert:

»Hvad staar I to der og hvisker om?«

»Det var Amos, der undrede sig over, hvem der havde hyltet Stigen derhen,« svarede David. »Er der nogen af jer, der har været oppe paa det Loft?«

Det havde de ikke.

»Den kan jo ikke være gaaet derhen af sig selv,« svarede Amos. »Nu skal jeg se efter,« og han løb hurtigt derhen og op paa Loftet.

Et Øjeblik efter udstødte han et Raab og kom trækkende hen til Stigen med en tarvelig klædt Dreng.

»Det er Tosse-Sam!« raabte Amos. »Hvad bestiller han heroppe?«

»I maa ikke slaa mig!« hylede han. »Jeg vilde ikke gøre jer noget!«

Tosse-Sam kendte de alle sammen; han var en halvfortyret Dreng fra Landsbyen.

»Det er ikke andre end Tosse-Sam,« sagde Amos beroliget. »Hvad havde du at bestille deroppe? Du skulde hellere se at komme hjemad!«

»Ja, det skal jeg nok,« klynkede Sam. »Jeg vilde bare se jer, fordi I er saa fine.«

De gav sig alle til at le, selv Admiralen smilede medlidende: »Lad ham blot stikke af, den stakkels Dreng,« sagde han venligt. »Han gør os saa mæd ikke noget.«

Men Sam havde ikke ligget paa Loftet for ingenting.

Nu jamrede og klynkede han højt, mens han traskede af Sted, men da han var kommet et godt Stykke væk, smilede han ondskaftfuldt og sagde for sig selv:

»Nu har jeg tjent Hr. Persi's Krone, det er lige, hvad jeg har! Sam ved godt, hvad han gør.« Og han satte i Løb og standsede først, da han naaede Dodkin's Gaard. Men han løb ikke op og ringede paa Hovedindgangen, krøb derimod igennem Hæxnet og fløjtede her tre Gange. Et Øjeblik efter kom en Skikkelse ned fra Huset.

Det var Persi, med en Cigaret dinglende mellem Læberne og et ondskaftfuldt Smil om Munden.

»Naa, hvad er der saa, Sam?« Sam saa listigt paa ham.

»Giv mig Kronen, saa skal jeg sige Dem det,« svarede han.

»Ikke Tale om det!« svarede Persi bistert. »Først Arbejdet, saa Lønnen, saadan siger jeg.«

»Sam ved Masser!« hviskede Drengene.

Persi var lige ved at blive arrig, men han vilde holde sig gode Venner med Sam, for han havde opdaget, at Drengene kunde bruges. Han gav ham Kronen, som han skyndsomt stak i Lommen.

Og derpaa fortalte han, hvad han havde hørt, mens han lå og lyttede paa Holofset.

Persi havde læst Spejdebogen, saa han forstod straks, hvad det drejede sig om, men han viste ikke Sam, hvor glad han var ved Meddelelsen. Han stak ham en Krone til og sagde: »Tak Sam og hold Mund!« og gik saa op til Huset igen.

»Det gaar jo godt, dette her,« sagde Persi for sig selv. »Det er en rigtig Gut for mig, den Tosse-Sam. Spejderne ved ikke, at jeg er her paa Egnen. Men det kan jo være helt rart for mig at følge de Vigtigpræse og spolere dem Fornøjelsen. Men forsigtig maa jeg være. Jeg skal nok hitte paa noget, ja, de maa kalde mig en Dumrian, hvis jeg ikke i Morgen er med i Legen.«

KAPITEL XXIV.

En tarvelig Streg.

En varm Sommerdag susede saa Bilen fra Admiralsens Gaard hen ad Vejen til Brendanhøjen. Her standsede den, og ud sprang vore seks Spejdere og den gamle Admiral.

»Her er det altså, du skal starte, David,« sagde Admiralen muntert. »Vi andre kører over til Højbygaard; der bliver vi indsluttet af Løverne, som skal passe paa, at du ikke slipper forbi dem og bringer en Melding til os. Der er en Mil derover, og du har to Timer til det. Og vi stoler paa, at du vil narre Løverne.«

David svarede blot: »Jeg skal gøre mit bedste!«

»Ja, vi venter dig saa i Gaarden, og

er du først kommet den hundrede Alen nær, har vi vundet. Vær beredt!«

Spejderne hilste deres Patruljefører og sprang saa igen op i Bilen, som susede videre til Højbygaard.

David stod lidt og saa ud over det Terræn, han skulde igennem.

»Der er Mosen, den maa jeg uden om,« mumlede han for sig selv. »Vebor Skoven kan jeg komme igennem, og er jeg først paa en eller anden Maade kommet over Floden, er det vel ikke uoverkommeligt at naa det Smaa-krat paa Skraaningen neden for Gaarden. Men Løverne kender Egnen lige saa godt som jeg. Spørgsmaalet er nu, hvad Retning jeg først skal tage?«

Han saa sig om og anede ikke, at oppe paa Toppen af Højen, skjult mellem de store Stene, lå Patruljens lumse Fjende, Persi Dodkin.

»Jeg maa se at komme af Sted, det duer ikke at spekulere alfor meget.« Han gik et Par Skridt frem. Da hørte han pludselig Lyden af Hestebor og Vognhjul. Han dukkede sig straks bag en Busk ved Siden af Vejen. Han havde faaet en lid. Det var naturligt, at den Vogn kunde bruges.

Det var en stor Hestvogn med et Halmræs. En ældre Bonde slentrede ved Hestens Hoved og kiggede ned i Jorden.

»Hvis jeg blot kan komme op paa Læsset, kan jeg køre en Fjerdingvej hen ad Vejen og springe af ved den Klump Træer, hvor Vejen drejer, og er jeg først kommet gennem Vebor Skoven, smutter jeg ned til Floden, der hvor Bob og jeg fangede den store Laks sidste Sommer. Det passer altsammen meget godt, og naar jeg blot ikke klæder mig ud som Kvinde, maa jeg benytte alle Midler. Og dette Middel er ærlig nok. Naa der har vi den. Jeg kender godt Manden, men lad ham bare ikke se mig.«

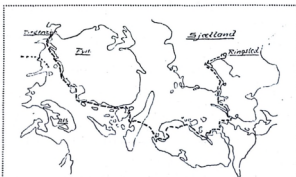
Da Vognen var rullet forbi, rejste han sig og klattede ved Hjul af Rebet, der var bundet Jøvel Halmen, op paa Læsset, hvor han lå og smilede fornøjet for sig selv.

(Fortsættes).

KANOTUREN

FRA RINGSTED
TIL
FREDERICIA

300 km I KANO
PAA
13 DAGE

Hvem har Svampen?

Med disse Ord rejste jeg mig pludselig op for at tømme min Kano. Vi havde holdt et timelangt Hvil paa Tangen mellem Helnæs og Fyn og ladet Regnen strømme ned over os.

Vi var saa vænnet til Vand — baade ferskt og salt — at vi ikke tog nogen Notits af det undtagen i Solskin. Og jeg æste: Saltvand ud af Fors og Agtertrummet og Ferskvand af Midtertrummet, og bar Kanoen over Tangen. Der var »Brændings«, hvor vi skulde ud, og saa er det en Kunst at komme i Kanoen uden at tage Vand ind. Man løber hurtigt ud med Kanoen lige imod Bølgerne, til Vandet gaar til midt paa Laarene, hvorefter man med et rask Sæt gør et Akrobat-

spring, faar Bukserne fyldt med Vand og sidder i Kanoen. Lange, dejlige Bølger, men et Spektakel, saa vi ikke kan tale sammen, og jeg giver mig til at tænke over Tiden.

Ak, alle disse fjorten Mand, der skulde have udgjort Flotillen! Vi var kun tre tilbage, men der havde været fire Kanoer med til Ringsted. »Ligvognen«, den fjerde, tilhørte en med spansk Syge, som skulde støde til os i Næstved, og vi slæbte troligt denne fjerde med os ned ad Ringsted »Aa«.

»Aa« — mon ikke Generalstaben kan anholdes for falsk Varetegnelse? Der var ikke dybere end i en Nyboderrendesten, og hvis Køerne langs Bredden kan tænke, maa de have syntes, det var

en løjelig Sejlads ned ad Aaen. Der gik nemlig tre Spejdere uden Sko og Strømper og trak Kanoer i Baand efter sig. Vi gik fra om Middagen Kl. 12 til om Aftenen Kl. 11 og havde da tilbagelagt en Vej, som sikkert ingen har gaaet siden for Tusinde Aar tilbage, da Ringsted fandt sit Leje her: midt ned gennem Ringsted Aa.

Vi havde drømt om en Lejr ved Bredden og Baalet liggende mellem Teltet og Kanoerne, men Klokken elleve havde Mosekonen brygget hele Dalen fuld, saa vi maatte op paa en Bakke bag nogle Græsner for at faa tør Jord at sove paa.

Næste Dag begyndte først Kanoaturen, for Susaen har Masser af Vand. Men den er underfundig lang. Har du nogensinde travlet

5 Kanoer paa Prøvefart i Øresund.

Der startes fra Bandholm Havn paa Lolland.

en Strømpe op og set, hvor krøllet en saadan Uldtraad er? Saadan omtrent burde Susaæn se ud paa et Kort. Det var derfor en hel Lettelse at komme ud paa Tystrup og Bavelse Sø, hvor de tilbage lagte Kilometer stemte med de paa Kortet maalte.

Men Skæbnen var os haardt imod. Paa Ringsted Aa kom vi 2 Dage for tidligt og paa Susaæn 1 Dag for sent. Ringsted Aa skulde nemlig mudres op 2 Dage efter, at vi havde været der, og Susaæn var for hver to Hundrede Meter spærret med lankede Granstammer, da Aaen lige var rensat. Følgen var, at vi ustandseligt maatte ud og slæbe Kanoerne over. Dyb var Aaen endnu ikke, saa vi længtes efter Vand, Vand og atter Vand. Ak, vi skulde faa meget mere, end vi ønskede!

Endelig naaede vi Næstved, hvor vi mobiliserede 146 af Byens Drengene til at slæbe Kanoerne over »Vandfaldet« ved Papirfabrikken. »Ligvognene« sendtes hjem med Toget, da den spanske Mand stadig var syg, og vi fortsatte til Gauno, hvor vi havde Lejr helt nede ved Bredden. Vi var saa uforsigtige at spise alt vort Rugbrød, hvad der skulde komme os dyrt at staa næste Dag.

Det blev nemlig en Arbejdsdag. Dybsø Vig er nemlig 16 Kvadratkilometer stor, og Navnet er en af Generalstabens daarlige Vittigheder. Dybsø er kun fire Tommer dyb, og vore Kanoer stikker mindst otte Tommer ubelastet, saa vi maatte hale dem gennem Sandet; det var en ordentlig Forsinkelse. Endelig var vi ude i salt og dybt Vand, men nu fik vi Strøm og Vind imod os, og Natten faldt paa.

Det var Midnat, og vi var »sure« i Armene af at pagaje. Flere Gange

Den eneste Kano der hele Turen kunde føre Sejl.

spejdede vi ind over Land for at skelne en vandret Linie, der kunde antyde Taget af en Bondegård. Og ved en Bondegård maatte vi slaa Lejr for at faa Vand til Havregrøden. Det var kun Tanken om et herligt Aftensmaaltid, der fik os til at holde ud, til vi naaede Dagens Maal, Knudsby inde ved Knuds Odde.

Endelig var vi der. Teltet blev rejst i en Fart, trods Mørket, Madvarerne pakkede ud — og saa havde vi ikke en tør Tændstik. Humøret sank nogle Grader, og vi maatte gaa i Seng uden Mad. Vi var næppe

For fulde Sejl.

naaet saa langt, havde vi vidst det en Time før.

Der faldt ikke én Draabe Regn paa min Næse, da jeg næste Morgen stak den ud af Teltet, der faldt Tusinde. Men vore Maver krævede en hurtig Opstandelse, og vi iførte os saa faa Klæder, som Anstændighedens heden lige kræver, og fik lavet os et Baal. Maden oplivede os i den Grad, at vi fulgte vore Kanoer paa Vej over Knuds Odde (de blev kørt paa Vogn) med Sang, skønt det øste Vande ned, og Himlen var graat i graat.

Fra Knuds Odde til Masnedø sund roede vi gennem lutter »Kraveknappere«; saadan ser det ud paa Vandet, naar Regndraaberne falder haardt ned. Saa vaade var vi, at vi tog tør Tøj paa for at gaa op til Vordingborg og gøre Indkøb. Mindre lysteligt var det jo et Par Timer senere at tage det vaade Tøj paa igen. Iøvrigt gennemførte vi det paa hele Turen: om Natten tør Tøj paa, om Dagen stak vi atter i det vaade.

Nu kom et af Rejsens værste Tidspunkter: Overrejsen til Falster. Der var en stærk Bølgegang, og vi havde baade Bølger og Blæst imod, saa det tog os samfulde to Timer at ro de fire Kilometer. Bølgerne var saa høje, at vi undertiden ikke kunde se Manden ved Siden af; men det er mærkværdigt, saa støt og roligt Kanoerne følger Bølgerens Bevægelse. Herligt var det. »That is life«.

Ved Orenæs paa Falster havde vi en vidunderlig Lejr, og om Morgen fik vi tørret alt vort Tøj i Solen, førend vi startede. Vi havde ikke en vaad Trævl, da vi startede, og ikke en tør Trævl, da vi naaede vor Lejrplads.

Vi havde Solen den hele Dag, men Vinden var imod. Kanoerne

Morgen i Lejren ved Orenæs, Falster. Alt er klar til Afgang. Teltet skal blot tages ned.

for op ad Bølgerne, faldt paa Næsen ned i den næste for at øse Vand ind over. Naar man lige bortser fra, at vi blev pjadder-vaade, var det en herlig Sport (der var ikke dybere, end at vi kunde vade i Land). Vi havde det herligste Hvil undervejs paa Strandskanten, hvor vi tørrede vore Bukser, vort eneste Klædningsstykke. Da vi efter en haard Dag naaede Lejrpladsen og aabnede vore Luger, svømmede vort »tørre« Tøj og Tæpper i Vand. Det blev sent den Aften, inden vi kom til Ro, for vi maatte tørre Tøjet og Tæpperne ved Baalet og imedens spise Bøf og Flæsk og Brød og drikke Te, hvortil vi maatte hente Vand to Kilometer inde i Land. Halm havde vi som sædvanlig intet af, alligevel sov vi uafbrudt fra 2 til 9 i vore klamme Tæpper, saa trætte maa vi have været. Solens stærke Varme vækkede os, og vi gav os til at tætte Kanoerne, at de ikke helt skulde udarte til Undervandsbaade. Klokken blev Middag, inden vi startede i det herligste stille Vejr — 6 km i Timen. Havde Vejret været saadant Dagen i Forvejen, var vi stukket lige over

Guldborgsund, nu stod vi helt nede i Bunden af den og havde endda haft Besvær med at naa derned. Vi sejlede og Vinden var saa stærk, at den knækkede min ene Mast, hvad der gav Anledning til adskilligt Bryderi med at bjerpe Sejl ude i Bugten; to Ror blev ødelagt samme Aften, saa de to Kanoer var udelukkende henvist Pagajning.

Saa naaede vi da Lolland og gik helt ned i Sakskøbing Bugt, lige til Sakskøbing Fjords Begyndelse ved Oreby; vi skulde nemlig paa Besøg i Nærheden af Sakskøbing By.

Fra Oreby til Kragenæs er 25 km, og de blev tilbagelagt i haardt Vejr og Regn. Den Dag gjorde vi en fortrinlig Erfaring; vi maatte jo have Hvil engang imellem trods Regnen. Pjaskvaade gaar man ud af Kanoen og fryser paa Grund af Regnen; saa øser man Baaden tom og sig selv varm, spiser tommetykke Skiver Rugbrød (ellers slaar Smørret ikke til) og fryser saa igen. Naar saa det Tidspunkt er kommet, hvor man helst vil søge Ly i et Hus, gaar man resolut i Kanoen i Stedet for; der er nem-

lig Ly for Underkroppen, og Overkroppen skal nok faa Varme ved Pagajningen.

Der var kun ti Minutters Gang fra Kragenæs Havn til Jernbanestationen, men disse ti Minutter var Turens besværligste. Vi maatte nemlig køre Kanoerne paa Trillesbøre, og det er et helt Cirkusnummer at holde Balancen med en Kano paa tværs af Børen. Men vi naaede da med Kanoerne til Toget 6²⁰, lige 1 Minut forend det kørte os til Nakskov, hvor vi tog med Dampet til Spodsbjerg paa Langesland, og sendte Kanoerne med Toget over til Rudkøbing.

Selv gik vi tværs over Langesland; det var helt ejendommeligt atter at bruge Benene, og Turen fra Øens høje Midte ned mod Rudkøbing er ganske overordentlig smuk med Byen ved Havet og de skovklædte Øer hævende sig ude i Horisonten.

Turens herligste Dag blev den fra Rudkøbing til Svendborg. Ikke alene Hvilet ved Vemmenæs paa Taasinge, men hele Vejen mellem Taasinge og Ture og Fyn. Og dog var Hvilet et af de uforglemmelige Oplevelser, man har som Spejdere. Et skovbevokset Næs, hvor vi laa ved et Baal nede ved Stranden og lavede os Havregrød, Flæsk og Te med Franskbrød til. Under Menuen studerede vi Fugleliv; Maager, Træner og Lappedykkere holdt os med Selskab, og Vildænderne klumpede sig og spredte sig for atter at danne deres Kileformationer. Og — vi smeltede Fedt af Flæsket for at hjælpe paa Smørret. Havde vi vidst at al den Omhu og Forsigtighed, vi viste dette Fedt, ikke skulde komme os til Gode, havde vor Glæde næppe været stor. Natte efter aad Rotterne hver en Smule Fedt; saa renslikket var

Kogekarret, at det næsten var unødvendigt at rense det med Sand.

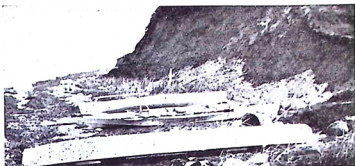
— Turen mellem Taasinge og Turo var saa smuk, at jeg ikke nænner at skrive om den; det Minde vil jeg have ganske for mig selv.

I Svendborg vilde vi naturligvis ikke blive; vi tog en Mil udenfor Byen og slog Lejr efter først at have gjort Indkøb. Her som andre Steder huskede vi vor Chokolade. Der er ikke noget saa godt som en lille Firkant Chokolade, naar man er ved at blive usur i Aermene, er vaad og har Vind og Strøm imod. Det er meget bedre end en Surrogat-Ed.

Den Nat aad Rotterne vort Fedt (23. Juli 1918).

Egentlig var det Meningen, at vi skulde naa Faaborg næste Dag, og vi stak derfor over en lille Bugt paa nogle faa Kilometre. Pludseligt blæste det op, og Bølgerne begyndte at blive næsvisse og kigge indenfor; vi saa kun noget til hinanden, naar vi tilfældigvis var to og to oppe paa en Bølgekam paa samme Tid. Saa foretrak vi at gaa i Land, lade Kanoerne ligge og gaa den sidste Mil til Faaborg, for næste Dag i det dejligste Tordenvejr at stikke over til Dyreborg. Vi blev saa vaade at vi trængte Grød og laante et Kønser hos en Fiskerkone. Hun forbleffede os ved at spørge om vort Arbejde var godt betalt, og vi forbleffede hende ved at fortælle, at vi gjorde det for vor Fornøjelses Skyld — men Fiskere kan vel heller ikke tænke sig at alene for Fornøjelsen.

Der var imidlertid gemt endnu en Oplevelse til os den Dag. Vi trængte til et »Klemmeheile«, men havde uheldigvis ingen »Klemmer« (tykke Skiver Rugbrød); jeg bevåbnede mig saa med Rugbrøds mærker og gik op til den nærmeste

I Nattens Løb er det blevet Ebbe.

ste Gaard. Jo, tre Skiver Brød kunde jeg jo nok faa. Hvor meget det kostede? Aah, ikke noget, han kunde jo nok se, hvad vi var for nogle! Ja, hvad han da troede vi var? Han kunde da nok se, vi var tre russiske Krigsfanger, der var stukket af fra Als. Saa slemme saa vi altsaa ud paa det Tidspunkt.

Rygter breder sig som Ild i Lyng med en gruppvækkende Hurtighed. Vi var en Time om at ro over til Helnæs, og i Løbet af den Time var Rygtet naaet derved, at tre russiske Krigsfanger var kommet i Kanoer og allerede var paa Vej til Fattiggaaarden i Assens. Kønne kan vi jo ikke have været at se til, siden vi skulde paa Fattiggaaarden.

Den Nat laa Lejren paa Stranden ved Fiskerlejet; og den, der har Fantasi til at tænke sig en Bugt med skovbevoksede Brinker i Fuldmaanelys, Fiskerkuttere i sort Silhuet og nytjæret Fiskegarn i rødt Skær fra Baalet, har en svag Anelse om de pragtfulde Omgivelser, hvori vi nød Lejrlivets Glæder.

Saa kom vi altsaa nu til Morgen til Tangen mellem Helnæs og Fyn og holdt vor Regnvejrsbvil og nu sidder jeg her ude og pagajer mig frem.

Fra Helnæs til Assens og videre til Wedelsborg Skove er der 32 km; det er en længere Dagsrejse, end man tror. For sidste Gang paa denne Tur sov vi i Telt, og det kniber snart med at falde i Søvn; man har ondt ved at ligge paa Siden og sove, det værker i Skuldrene; alle Fingre er bøjedede som Kroge af at holde Pagajen (ja Pagajen har endog dybe Fingertryk).

Den Dag fik Rotterne ikke vort hjemmesmelte Fedt.

Fra 9 Morgen til 4 Eftermiddag tilbagelagde vi 40 km og sluttede dermed Turen i Fredericia.

At sige det var en god Tur er for lidt. Jeg regner den som den tredje af mine mest bemærkelsesværdige Spejdeture: Island, Lapsland, Kanoturen. For første Gang har jeg rigtig set Danmark fra Søsiden — ikke Øresundskysten med de smukke Villæer, men rigtig Strand og Allemandssand og Tang og Sten og Skrænter.

»I Danmark ligger der Hus ved Hus«, og blandt dem har jeg vandret mangen Gang — men langs de menneskeøde Kyster har jeg lært, at »en Krans af Hav og Strand blev lagt om Huset, hvor jeg bor . . .«

ISLAND

I.

Verden er et Land lykkeligere. Lørdag den 27. Juli fandtes i alle danske Aviser Ordlyden af Forslaget til den danskislandske Forbundslov, og nu kunde man paa Tryk se, at der var Grund til den Glæde, som Telegrafene allerede tidligere meldte om fra Island. Her stod tydeligt og klart uden Omsvøb, at Danmark og Island er frie, suveræne Stater, forbundne ved fælles Konge og ved Overenskomst og desuden en Snes andre Paragraffer, der hver for sig bidrager til at skaffe Lykke baade for det danske og det islandske Folk.

Vi danske har ofte haft og har stadig meget at være henrykte for, men først meget langsomt har Islænderne opnaaet den Lykke, som de for mange Hundrede Aar siden kendte og nød. Hvad man skylder

sig selv, er man glædest for. Har man f. Eks. taget en Beslutning om at være fin og nobel i sin Optræden mod sine Omgivelser og trods mange Vanskeligheder gennemføre den, saa er den Beslutning ligesom ens Ejendom, der bider sig til ens Lykke uendelig mange Gange mere, end hvis man havde faaet Opfordringen fra en eller anden. Saadan er det gaaet de Nordmænd, som i Aaret 874 og senere drog fra Norge til Island. De kunde ikke finde sig i Hjemmets forandrede Forhold, i Kongens Befalinger og Indretninger, og drog af Sted over Havet med deres Familier og Ejendele til det ubeboede Island. Den Beslutning skabte deres Lykke og gjorde dem til det, de blev: Islænderne, og prægede deres Efterkommeres Liv, saa det i Hundreder af Aar kunde mærkes i de-

res Levevis og Tankegang. De slog sig ned i de mange Vig og ved Fossernes Udlob i Havet, spredt over Øen, og den Uafhængighed, de havde søgt, bevarede de stadig. Tanken om Sammenslutning blev aldrig til mere end et Fællesmøde en Gang om Aaret. Resten af Tiden holdt hver Bonde sig paa sin Boplads, og de mindre Bønder samlede om en Storbonde, i Reglen en Efterkommer af de gamle Landsnamsmænd, som de kaldtes. Men en Gang om Aaret mødtes de i hundrede- ja i tusindevis paa en Slette ca. 30 Kilometer øst for Reykjavik og afgjorde Sager, som havde Interesse for alle, f. Eks. Retssager. Det var en Fortsættelse af den Skik, som de kendte fra Norge og dets Gulating. Stedet fik Navnet Tingsletten. Men paa den Tingslette glemtes aldrig, at hver fri

Erfaringer: Hav altid Lappegrejer med. Pagajen skal være stærk. En Pude til Rygstødet er godt. Vandtæt Underlag til Teltet, det er ikke nemt at skaffe Halm. Lær redsspand til at hente Vand i. Gaardene ligger langt fra Kysten.

En Daase Konserver til Reserve; der er langt mellem Kystbyerne. En Svamp til at øse Baadene med. Lugerne maa slutte tæt. Et Stykke Lærred til at lægge over Midtersaabningen, ellers bliver man altid vaad. Et Par Sejldugssko til at gaa

i Vandet med. Hver Mand skal have Tændstikker, saa er der Chance for at nogle er tørre. Vandtætte Poser til Tøj og Tæpper. Aar er bedst at ro paa, men Bredden er opdyrket og sjældent køn. 25 km om Dagen er passende Dagsrejse, da man ikke ved, hvordan Strøm og Vind bliver. Transporter paa Privatbaner og smaa Dampskibe er dyre. Eks. for 3 Kanoer: Kragerø—Nakskov (28 km) 5 Kr. Damper, Nakskov—Langeland 15 Kr. Jernbane over Langeland (8 km) 5 Kr. Statsbanen København—Ringsted 4 Kr. Damper (D.F. D.S.) Fredericia—København 16 Kr.

Bonde var sin egen Herre, og at han ikke kendte til nogen Herre over sig. Her var Ordet Konge lige saa afskyet som i Oldtiden i Rom.

Men denne Frihed førte til, at de mægtigste Slægter ikke tog Hensyn til andre og bekæmpede hinanden, saa de svagere vænnede sig til at søge om Hjælp hos Kongen af Norge, som ved List og Magt efterhaanden fik det arrangeret saadan, at han skulde sørge for Lov og Ret paa Island, men dette maatte saa til Gengæld betale Skat til Norge. Hvad deres stolte Forfædre havde nægtet i Ord og Gerning, gik deres svagere Efterkommere nu ind paa. Det var under Håkon Håkonsen i 1261. Der havde været noget stolt og flot over Islændernes Rige, bygget som det var paa en ædel Frihedside, men da Udoøverne af Ideen blev ringere som Mennesker, og bedre Ideer og bedre Gerninger voksede op om dem i Verden, maatte deres Fristat gaa til Grunde, fordi det er usundt blot at leve paa Fortidens Herlighed.

Denne Indlemmelse var ikke nogen Uretfærdighed, den var blot Resultatet af Islændernes egen Ubeholdenhed og Tidens Trang efter at faa Samling paa Splittetheden, og Island fulgte derfor naturligt med, da Danmark og Norge forenedes i 1387. Nu blev det blot Danmarks Konger, som overtog Retten som Opretholdere af Fred og Orden paa Island. Men Island lærte, som vi her i Danmark har lært under Verdenskrigen, at Fred og Orden ikke er det eneste, Regeringen skal sørge for, der maa ogsaa Brod til, det daglige Brod, som Islænderne ikke kunde skaffe sig af Øens Jord. Det er særligt at skulle sige det, men det, at den danske Regering maatte hjælpe Is-

lænderne til de nødvendige Varer, som udenlandske Købmænd ellers leverede dem, men kom i Klamsmeri om, det bragte i det lange Løb kun Islænderne Fortræd. Hvis de tidligere havde været stolte og frie, blev de nu kuede og usle, udelukkende af Skræk for at den danske Regering ikke vilde levere dem Korn, Salt, Tømmer, Jernvarer osv., thi fra 1602 indførte Christian den Fjerde kongelig Eneretshandel paa Island. Kun den, der fik Bevilling, kunde handle paa Island. Det er et af de sørgelige Eksempler paa, hvordan Kampen for Brødet kan ødelægge godt og ædelt Liv, og hvordan gemene og sjofle Købmænd kan fordærve, hvad velmenende Mennesker vil af godt. Disse Aar blev Islands Fordærv, og de gør, at ingen Dansker med god Samvittighed har kunnet se en Islænder i Øjnene. Men Tilstanden medførte endvidere, at de fleste Danskeres Opfattelse af Island blev forvansket; de glemte Aarsagerne til Islændernes Uvilje mod Danmark og mente, at Islænderne af Natur var vrangvillige og umedgørlige, og Danskerne, der ikke kendte Købmændenes Sjofelhed mod Islænderne, besattes mere og mere af den Tanke, at Islænderne var utaknemmelige Skarn, som man knap burde tilstaa en Haandsrækning, ikke havde fortjent en Smule. Her naar vi til hele Misforholdet mellem Danmark og Island. Danmark kommer i sine egne Tanker til at staa som den naadige, der af lutter Ædelhed skænker Island, hvad det ydmygt beder om, og lige fra det Øjeblik, Islænderne omkring 1800erne begyndte at leve op igen fra Købmandslaveriet, har de allerfleste Danskeres Syn paa Islænderne været præget af denne Naade — den givendes Storhed

mod den modtagende. Men det har været til Fordærv for baade Islænderne og Danskerne, for Islænderne, fordi det har saaret Bitterhed i deres Sind, thi selvom Danskerne efterhaanden gav Island meget, saa laa dog stadig bagved, at Danskerne i Virkeligheden ikke havde nogen Ret til at give, men at alt var Islændernes gamle Ejendom, og at blot Tidernes Ugunst og gammel Vane havde bragt Danskerne og Islænderne i et saadant indbyrdes Forhold, og for Danskerne, fordi det altid er usundt og menneskeligt ringe, at spille Herre over noget, som egentlig ikke tilhører en, selvom man ikke har erhvervet det paa uærlig Vis. Derfor siger vi, at Overenskomsten er en Lykke baade for Islænderne og for Danskerne; nu kan vi agte hinanden, ikke som den modtagende agter den givende, men som Mennesker. Det er en Lykke, at saa megen Ærlighed og Retsind har kunnet vise sig i en Tid, hvor alt i Verden afgøres med Vold og Magt.

Nu kan vi da med frejdigt Blik ønske alt godt for Islænderne, nu da vi ved, at de har Lykken i deres egne Hænder.

S. V. K.

II.

Hver Gang jeg som Dreng hørte Navnet: Island, tilføjede jeg i Stille: Sagaer. For mig eksisterede kun et Oldtidens Island; hvordan Nutidens Island var, gjorde jeg mig intet Begreb om. Og saa kom jeg derop paa en Spejdertur — og fælte mig som i et fremmed Land. Folk forstod ikke, hvad jeg sagde, og jeg ikke, hvad de sagde.

Endnu mere fremmed blev det for mig, da vi kom ind i Landet og saa blot enkelte Græsgange,

Faar og nogle »Huse« af Græstørv — Resten var Sten, Is og Vand og Regn.

Men netop Vandet skal nu skaffe Island den Rigdom, som Jorden ikke kan frembringe; baade Havet og Floderne. Havet giver Fisk i Mængder, og Floderne skal give Elektricitet. 1918 og Aarene derefter vil i Islands Historie blive lige saa bemærkelsesværdige som Sagatiden. I det Aar blev Island en selvstændig Stat, og i de Aar lægges Grunden til en særlig islandsk Industri.

Allerede forlængst er Kullejerne Nord for Reykjavik undersøgte, og man er gaaet i Gang med at bryde Kul, og nu er der dannet et Fosseaktieselskab »Island« til Udnyttelse af Flodernes Vandfald.

Island har et meget mildt Klima trods sin nordlige Beliggenhed (Sydspidsen af Grønland ligger paa samme Breddegrad som Kristiania) og Floderne er isfri Aaret rundt. Alle Islands Vandfald er endnu ikke undersøgte og opmaalte nøjagtigt, men man regner med ialt 2½ Million Hestekræfter. Dette giver 25 Hestekræfter pr. Indbygger, hvilket er ganske overordentlig meget. Til Sammenligning tjener, at man i Norge kun har 3, i Sverige 1, og i Tyskland og England endog

Gullfoss.

kun 1/10 Hestekræfter pr. Indbygger.

Af disse Vandfald vil Aktieselskabet »Island« gøre 1/4 Million Hestekræfter nyttige, og man agter

Sogfaldene.

at begynde med Sogfaldene, hvoraf vi bringer Billedet. I Forbindelse med Sogfaldene vil man ved Vanding og Afvanding gøre den store Slette Flóin frugtbar. Den er paa Størrelse med Fyn og nu kun spredt bebygget og opdyrket.

Hvad Elektriciteten skal bruges til, kan vanskeligt siges nu, da Udviklingen paa Elektricitetens Omraade foregaar med en Pludselighed, som kan gøre det, der i Gaar var nyt, forældet i Morgen. Man tænker paa Salpeterfabrikation efter de norske Metoder, hvorved man vilde faa et Stof (Gødning), som kom baade det islandske og danske Landbrug til Gode. Endvidere har man Planer om Fremstilling af Kalciumcarbide

og Aluminium for ikke at tale om Lys og Varme til Byen Reykjavik.

Som man ser, er det ret store Planer, men i Øjeblikket kan man ikke gaa nærmere i Enkeltheder —

skriver Tidsskrift for Industri«, fra hvilket vi har vore Oplysninger — man forstaar dog heraf, at Island gaar en betydningsfuld Udvikling i Møde paa det industrielle Omraade. Utvivlsomt vil den nye statsretslige Overenskomst give Stødet til en stor kulturel og handelsindustriel Udvikling for Island.

RITMESTER C. LEMBCKE

Spejderchefen

Endelig for en Gangs Skyld er der sket noget i den danske Hær, som har Interesse for det danske Spejderkorps. Vi bestræber os ved alle Lejligheder paa at lade Verden forstaa, at Spejdere er Spejdere, og Soldater er Soldater, og at der ikke kan sættes noget Lighedstegn mellem de to. Men ved denne Lejlighed maa vi knytte dem sammen selv med Fare for at blive misforstaaet, og Skylden er selve Lembckes. Det kan da kaldes Skæbnens ondskafulde Spil, for er der nogen, som har gjort sit til at holde Skidt fra Kanel og Kanel fra Skidt (dette maa ikke opfattes bogstaveligt) saa er det da Lembcke. Men saa sker det voldsomme! Her gaar vi Spejdere og tror, at vi er de eneste, som kender Lembcke, hvilket vil sige det samme som at holde af ham, ja, vi synes næsten, at han udelukkende hører os til. Vi omtaler ham Mand og Mand imellem og anvender over for ham selv de fortroligste Navne som »Lembcke« (uden Titel) og »Premierløjtnanten« (uden Navn) og da vi tilmed synes, at han befinder sig udmærket ved det og over Gengæld (Gudske lov!) ved at anvende f. Eks. Fornavne og det til selv »gamle Dreng«, saa synes man, at Lembcke og vi er eet, og at der altsaa ikke kan være Tvivl om Problemet: Spejder er Spejder og Soldat er Soldat! Men pludselig stikker Hæren ganske uventet Hovedet frem og udbyder: *Ritmester Lembcke!* Vi studser et Øjeblik, men begriber straks Situationen og opløfter et Jubelskrig over, at de andre endelig ogsaa har forstaaet ham, som vi andre forlængst har vurderet efter Fortjeneste, og nu omsider har givet ham en Udnævnelse: Ritmester ved Husarerne. Men den

Slags kommer vel efter Tur i Hæren. Hvis den blot havde noget som f. Eks. Duelighedstegn for Kærnekarte, saa kender vi en, som havde faaet det for længe siden, thi Kærnekarl er ikke noget, man bliver efter Anciennitet. Det er Lembcke et Eksempel paa. Naar han derfor nu er blevet forfremmet af andre end af os, saa kan jeg ikke lade være at tænke paa, hvilken af de to følgende Episoder i hans Liv, der vel mest er Skyld i Forfremmelsen, og hvis ingen af dem har nogensomhelst Andel deri, saa vil jeg lade »Vor Ungdoms« Læsere afgøre Spørgsmaalet om, hvilken der burde tælle mest.

Beretningen om den ene Episode har jeg fra en Akademisk Skytte, og de er nu altid saa ondskafulde, naar de fortæller om deres Øvelser med Militæret, men den gik i hvert Fald ud paa, at under en Øvelse i Jylland blev en Deling Akademikere pludselig opdaget af en Deling Husarer, som forfulgte dem skarpt; under Flugten forsvandt Akademikerne i en Skov, mens Rytterne var nede bag en

Bakkekam, og da de dukkede op over Kammen, fór de straks i rasende Fart løs paa Aabningen i Skovgården og ind i Skoven — men her laa Akademikerne og plaffede dem ned een for een. Tableau! Ved Kritiken kom Turen ogsaa til Føretter af Rytterne — og det kan nok være af Kampdommerne havde en Salve til ham, værre end den ved Skovhegnet. Men han tog den godt, sagde Akademikerensiden hen.

Den anden Episode oplevede jeg selv. Vi havde Spejderøvelse ved Mølleaaen paa det Sted, hvor der næsten ingen Aarende er, men begge Bredder er dækkede med Tuer og Lev. Vi Drengene havde gjort det til en ren Sport at springe rundt paa Tuerne og havde en enkelt Gang fundet en Overgang. Men Mudder var der mest af. Midt om Natten besluttede vort Parti at overrumple Mølleaandernes Lejr. »Vi gaar over Mølleaaen«, og Lembcke gik med. Otte var vi, og den gik, men bar Spøg var det ikke. Det sjuppede fælt, og vi sank ned som i Dyner, og Lembcke sank dybest. Tuerne var jo slet ikke beregnet paa Mandsvægt. Men den gik altsaa. indtil vi mærker, at vi ikke mere hører Sjuppet fra Lembckes Ridestøvler. Vi vender os, nærmest for en Ordens Skyld, og aldrig skal jeg glemme det Syn: der sidder Lembcke, halvt forsvundet i Mudderet, men hans blaa Husarkappe ligger udbredt som et Aakandeblad omkring ham, og han brøler ud i Natten: Bare fremad, Drengene, jeg kommer straks! Hvis det ikke er nogen værdig Stilling for en Ritmester, saa er det for en Kærnekarl.

Til Lykke!

Maxim Gorkis Barndoms- Erindringer.

For nylig er den store russiske Frihedsmænd og Digter Maxim Gorkis Barndoms-erindringer under Titlen »Min Barndom« udkommen i dansk Oversættelse paa Henrik Koppels Forlag.

Det er blevet en tyk Roman paa 352 Sider — Roman, siger vi, ja, den er virkelig saa spændende som nogen Roman, der med Løgn og Omkostninger er blevet til i en Digers Fantasi. Men »Min Barndom« er jo den rene, skære Sandhed, skønt man næsten vægrer sig ved at tro det, naar man læser om alle de grufulde Ting, der sker.

Op den er mere end en spændende Roman. Foruden at være en Selvbiografi er den en ypperlig Skildring af russisk Folkeliv, og den, der vil forstå staa, hvad der sker i Rusland i vore Dage og vil have et paalideligt og omhyggeligt udført Billede af det brede russiske Folk, af den russiske Folkesjæl, bør læse denne Bog — og den Fortsættelse, der kommer.

Den er visselig skrevet af en stor Digter og er første Klasses Literatur.

Til Dig —

Se den brede Strimmel
Af næsten skyfri Himmels,
Der aabner sig i Vest
Bag ved den Sky derhenne,
Der lavt ved Verdens Ende —
Som ligner lidt en Hest.

Se, hvor Bøgens Kroner
Faar andre Farvetoner
Imod den Strimmel blaas —
Og kys mig saa paa Munden
Og sig, at Du i Grunden
Kan li' mig ganske godt.

Af Justus Bille i Digtsamlingen »Til Dig«.

SMAA ANMELDELSER

Diemers Fører —

Paa Steen Hasselbalchs Forlag er nylig udkommet ny Udgave af »Diemers Fører«, hvori den kendte Sportsjournalist, cand. theol. Asmus Diemer har planlagt en Mængde udmærkede Fodture og Cykelture i Nordsjælland. Har man nogle Dage tilovers til et lille Trip sud i Terrænet, bør man vælge den herlige, nordsjællandske Natur, og man vil da ikke kunne ønske sig nogen bedre Fører end Asmus Diemer.

De smaa Hefter er forsynet med udmærkede Kott af Fr. Sedviny.

Selvforsvar —

Den kendte Bokslerer, Sprøjtefører Jacobsen, har paa Steen Hasselbalchs Forlag udgivet et rigt illustreret lille Hefte under Titlen »Selvforsvar«, hvori han besvarer Spørgsmaalet: »Hvordan skal man bedst imødegaa et Overfald paa Gaden?« og giver Anvisning paa en Mængde udmærkede Greb, hvormed man selv med faa Kræfter vil kunne holde sig en Bølle fra Livet.

Flyverliv —

K. F. U. M.s Soldatermission har udgivet et lille Hefte, »Flyverliv«, hvori Løjtnant Jens Engberg fortæller om »Et Aar paa Hærens Flyveskole«.

Generalguvernøren fra Set. Croix —

Paa E. Jespersens Forlag har Forfatteren Carl Mousmann udsendt en ny Bog, »Generalguvernøren fra Set. Croix«. Den foregaar i Spanien og handler om et planlagt Attentat paa Kong Alfons. Det er en yderst spændende Roman, men man faar visselig ikke af den Hr.

Mousmann mistenkt for at færdes i Anarkistkredse, dertil er dens Skildring af anarkistisk Liv og Psykologi for ringe.

Legepladser —

Inspektøren for Københavns Idrætspark, Hr. Moritz Rasmussen, har paa Steen Hasselbalchs Forlag udgivet et værdifuldt lille Hefte, »Legepladser«, hvori han fortæller om de mange udmærkede »Playgrounds«, han under et etårigt Ophold i Amerika har set i en Del store Byer.

Folk, der er interesseret i Legems-hygienie, og specielt i Ungdommens fysiske Opdragelse, vil det lille Hefte interessere umaadeligt. Vi bringer muligvis senere hen en Skildring af Amerikanernes fortræffelige »Playgrounds« paa Grundlag af dette lille Hefte.

Bønebog for Spejdere —

Paa Katolsk Boghandels Forlag har Divisionschef, Pastor Peter Schindler udgivet en Bønebog for de katolske Spejdere af »Hertug Knuds Divisions«.

Den natlige Gæst —

En god Kriminalfortælling, »Den natlige Gæst«, fortalt af Herman Jensen, er udkommen paa E. Jespersens Forlag. Forfatteren, der er ansat i Københavns Polit, skriver i et lille Forord bl. a.: »Nærværende lille Fortælling er bygget paa Grundlag af virkelige Undersøgelser; den mere »fantastiske« Form for Kriminalarbejde maa Læseren altsaa renoncere paa«.

Disse »virkelige Undersøgelser« er i sig selv saa spændende og interessante, at Læseren paa ingen Maade savner den nævnte »fantastiske« Form — tværtimod gør Handlingen derved et mere troværdigt Indtryk, hvad der i høj Grad forøger Bogens Værdi som Kriminalfortælling.

Hold fast ved dine Drømme! —

Er du en Drømmer?

De fleste af de Ting, som gør Livet værd at leve, og som har løftet os over Hverdagens graa Kedsomhed, har vi Drømmene at takke for. Hvem vilde bryde sig om at læse Historien, hvis den var blotet for Fantasi! Vore Drømmere er Menneskeheds Forpister; de jævner Vejene, saa Genera-tion efter Generation kan vandre trygt og roligt ad dem.

De mest praktiske Mennesker i Verden er de, som kan se langt ud i

Fremtiden, da Mennesket er frigjort for dets Lænker, ikke mere er basted og bundet af Overtro og Traditioner, som det nu er Tilfældet, — som har Evne til at forudsæ Ting, saa de tager sig ud som Virkeligheder. En Drømmer kan opnaa det, der synes umuligt for andre.

Man hører ofte Folk sige, at Drømmerier er noget, man kan overlade til Kunstnere, Musikere og Digtere; i den virkelige Verden er de ikke paa deres Plads. Og dog har alle Mænd, der sidder inde med ledende Stilling paa

Industriens og Handelens Omraade, værret Drømme.

Hvor mange tørre og kedsommelige Mennesker med et praktisk Synspunkt paa Livet skulde ikke til for at erstatte Edison eller Marconi.

Takket være Marconis traadløse Telegraf blev der frelst flere Hundrede Menneskeliv ved den frugtbare stamie-Ulykke. Hvad skylder Verden ikke Morse, der gav den første Telegraf, som alle til at begynde med regnede for et Udsalg af Fantastier.

George Stephenson, den faste Minearbejder, drømte om et Lokomotiv, som vilde revolutionere Verdenstrafikken.

For faa Aar siden fløj Rogers over Kontinentet, og Cyrus W. Field fantaserede sig til den amerikanske Kabel, som bandt to Verdensdele sammen.

Hvad skylder vi ikke vore Digtere, naar de som Shakespeare lærer os at se det usædvanlige og overnaturlige.

Menneskets guddommelige Arv er Evnen til at drømme. Hvad gør det, om vi har mange Sorger og Bekymringer i Øjeblikket, naar vi tror paa, at Dagen i Morgen vil vende alt til det gode. Selv de stærkeste og mest uigennemtrængelige Stenmur kan ikke blive til et Fængsel for den, der forstaar Kunsten at drømme. Det er en Gave fra oven at kunne tvinge sig bort fra denne Verdens Prøvelser og Modgang og bestandig leve i en Atmosfære af Harmoni, Skønhed og Sandhed. Hvorfor skulde vi hente Haab og Mod til at fortsætte Kampen, hvis vi ikke havde Evnen til at drømme os bort fra alle det tunge og triste. Takket være den kan Lærlingen bo i et Hus, som hans Fantasi bygger; den fattigste Fabrikspige kan gaa klædt i Silke og Fløj. Folk i afhængige Stillinger kan drømme sig til Magt.

Det er dette Haab, denne stadige Forventning om bedre Dage, der holder Modet oppe, letter vore Byrder og jævner Vejen for os.

Og dog er det kun de praktiske Drømme, der tæller med — Drømme i Forbindelse med stadigt og udholdende Arbejde; thi Drømme uden Maal underminerer ofte Karakteren.

Evnen til at drømme kan misbruges som alle andre Egenskaber. Nogle Mennesker drømmer hele Livet bort. De forbruger al deres Energi med at bygge Luftkasteller, som de aldrig prøver paa at grundmure; de lever i en uvirkelig Atmosfære, indtil de bliver sløve af deres Uvirksohmhed.

Men Drømme, der faar Rod i Virkeligheden, opfordrer en til nye Forsøg.

John Harvard omplantede sin Drøm til Virkelighed, da han med et Par Hundrede Dollars stiftede Harvard Universitetet. Opførelsen af Yale Universitet var ogsaa en Drøm, der blev realiseret.

Hold fast ved dine Drømme og tro paa dem. Prøv saa paa at virkeliggøre dem. Trangen til at se opad og komme frem er givet os fra oven. Som dine Drømme er, saadan vil dit Liv blive. Dine bedste Drømme er en Profet om, hvordan dit Liv kan blive og bør blive.

Prøv paa at danne dit Liv efter det

Mønster, som du saa i dit Livs mest ærgerrige Øjeblikke, saa at disse faar Varighed og bliver til Realiteter i Stedet for Fantastier.

(Et Kapitel af Swift Nordens Dag
af V. S. unge Marconi).

AXEL VELDEN

Ompolstrede Møbler, samt Markiser og Dekorationsarbejder anbefales.

Hell. 75. Strandvej 187. Hell. 75.

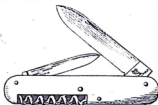
Brug kun

Vegetariske Retter i Daaser, fortrinlig i Smag, billigt i Brug. Alt i Konserver og tørrede Frugter føres.

..... »SANA«
Telf. 5650. Skindergade 28

Engelske Knive

Sheffield

Østergade
Nº10

Spejdere!!!

Til Spejderøvelser og Skolebrug
er Vindjakke eller Regnfrakke uundværlig.

Købes bedst og billigst i

SPEJDERNES DEPOT NØRREGADE 14

Telefon 3186

Hvor bor Deres Skomager?

Møllegade 8 — der faar De altid Fodtøjet færdigt til lovet Tid.

Første Klassen Arbejde, første Klassen Materiale
giver faste Kunder.

ALTID STORT LAGER AF BRUGT FODTØJ

HUSK: Kun Møllegade 8. F. JOHANSEN

J. Pedersens Udstyrsmagasinet

Billigst Kontant-
og Rate-Betaling

Guldbergsgade 41. Ved C. Christensen

Vi bruger alle D. K. Terninger.

AMATØRERNE
 kaber Apparater, Flader, Papirer og alt andet FOTO-
 GRAFISK TILBEHØR og udførlig Vejledning gives hos
HEINRICH & POULSEN
 HØJBRØPLADS 6 - KØBENHAVN - TELEFON 1428, 8728

HELLESENS TØR ELEMENT
 Verdens bedste

Køb Deres Brændsel hos
DANSK BRIKET- OG KUL-KOMPAGNI
 Telefoner: 2367 (fri Notering), 13867, 13520

C-M-HESS
 VEILE

STØBE
 GODS

Pianoer
Søren Jensen
 Bredgade 33
 Vesterbrogade 13
 Kontant eller
 15-20 à 25 Kr.
 pr. Maaned

CLICHEER
 AF ENHVER ART
 BEDST HURTIGST-BILJAST
H. Dietrich & Taber
 Cliché Anstalt
 Telefon 79.865
 Telefon 79.870
NYTORV 11-13
 KØBENHAVN

Barnängens
Blæk

faas overalt og
 bruges overalt

CAND. PHARM
ENGEL & KISKY'S
RAVNEKUR
PASTILLER
 INDEHOLDER SØRNER
 Mod Hoste og Hæshed
 i Cartons à
 35 Bte